

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

İLÂVELİ

Seçim

Sayısı

Politikacı — Çek ikti-
daral..

**Pepsi için
Pepsi
lezzetinden
ayrılmaz**

PEPSI FRUKO - TAMEK Meyva Suları Sanayii A. Ş. Fabrikalarında Şişelenmektedir.

AJANSTEK P - 69/578 A

(Ak. : 163)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 42 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Ekim 1969

Olmayacak Duaların İnancısız Müminleri

BİR adam resmi çizmeli, iki omuzunun üstüne kafa yerine koskoca bir kazan resmi oturtmalı ve altına yazmalı: — İşte vatandaşı!

Gerçekten kazana dönmüştür vatandaşın kafası... Ve iskambil falı açar gibi oylanmaktadır kaç gündün beri:

— Acaba hangi partiye oy versem?

Mübareklerin sayısı da çok: Koçlusu var, kartalı var, atlı var, oklusu var, hilallisi var.. seç seçebildiğini..

Hangi partiye baksan mangalda kül bırakmıyor, hangisine baksan kendisinden başkasını kötülüyor...

Olmayacak duaya âmin demek, lâdese bile bile ütümek istiyorsan, pazar günü katılacaksın seçime... Gireceksin oy hüresine... Alacaksın eline partilerin oy pusularından birini...

Ama hangi birini? İstersen koçlusunu al! Halk Partisinde hışırtı çıkmış ne kadar politikacı eskisi varsa şimdi Güven Partisinde... Kaç yıldan beri meydanı siyasette olmadık pe-

rendebazlık yapan siyaset taifesine mi atacaksın oy'unu?

İstersen kartalıyı koy zarfa... Yurt düzeyinde deli-dolu, rahvan-tırıs dört dönüp, bitmez tükenmez nutuklarını yirmi yıldan beri büyük bir marifetle vatandaşın dinleten Bölükbaşı'ya mı atacaksın oy'unu?

İstersen Birlik Partisinin pusulasına doğru uzan... Alevi vatandaşların eğilimlerini oy sandığında kendisine yontmak isteyen politikacının marifetli buluşu seni cezbediyorsa kullan oy'unu...

İstersen üç hilalli Türkeş'e bağla umudunu!.. Orta Asya masalları, din sömürüsü, ırkçılık palavraları ve Hitler özlemi içinde çarpınan ne idüğü belirsiz bir maceranın akıntısına bırak kendini...

İstersen Süleyman beyin kır atına binmeyi sen de dene!.. Dört yıldan beri fiyatların peşinde koşmaktan yorulmadıysan Adalet Partisine ver oy'unu... Meydanlarda adam boğazlanır, adletsizlik uğursuzluk alabildiğine artar, peynirin kilosu yirmi liraya çıkar, herşey baştankara gi-

derken eline fırçayı alıp pembe tablolar çizecek kadar fütursuz olan Demirel'in partisine dört yıl daha kredi aç...

İstersen İşçi Partisini bir dene... Devleti yönetmeye çıkmışken kendini idare edemiyenlerin, kırk parçaya bölündükleri halde daha da birbirini yiyenlerin partisidir bu... Banka yağmacılığına, yabancı sermaye yağmacılığına, toprak yağmacılığına dayanan bir sosyalizmi istiyorsan at oy'unu İşçi Partisine...

İstersen kırk yıllık altı okun peşinden git... Müttegallibenin solculuğuna, Ecevit'in enerjisine, İsmet Paşa'nın seksenaltı yaşındaki gençliğine hayransan, oy pusulasını koy zarfa... Bir iyi yapıştırıp sandığa attıktan sonra:

— Oh, rahatladım.. diye dön evine.

İstersen Yeni Türkiye Partisinin medet um!.. Deve midir, kuş mudur, uçacak mıdır, yürüyecek midir belli olmayan bu partinin, ne kokar ne bulaşır, salt oy pe-

şinde dolaşır kadrosuna Türkiye'nin yarınlarını emanet et...

Hangisini seçersen seç...

Ve sonra dön evine...

Başını ellerin arasına alıp düşün:

— Ne yaptım? diye..

Rahatlıkla cevap verebilecekmisin bu soruya?

Geliniz bizbize konuşalım, kimse duymasın ve aramızda kalsın... Bugün Türkiye'de hiçbir partinin memleketi kalkanı ve davaları çözümlemek umudu kalmamıştır. İsmet Paşa'sından Süleyman bey'ine, Turhan Feyzioğlu'sundan Türkeş'ine, Azizoglu'sundan Aybar'ına kadar radyolarda bar bar bağırarak bütün politikacılar söylediklerine kendileri de inanmıyorlar. Dar boğazlarda çarpınan, giderek çağımız medeniyetinden ve komşularından geri kalan bir Türkiye'yi kurtaracak ilâcın bol keseden vaadlerinde bulunmadığını biliyorlar. Hiçbiri gerçekleri halkla konuşmak cesaretinde değildir... Hiçbiri İkinci Dünya Savaşındaki Churchill gibi mikrofona çıkıp milletine:

— Size ancak gözyaşı vaadediyorum.. diyecek kadar yürekli değildir.

Vaad, vaad ve vaad sağnağı altında şaşırtıkları seçmene, daha nice ıstırap çektireceklerini, halkın bin derdinden birine bile çare bulamayacaklarını biliyorlar. Ama hepsi de vaad üstüne vaadten bir merdivenin basamaklarına basa basa iktidara tırmanma yarışına geçmişlerdir.

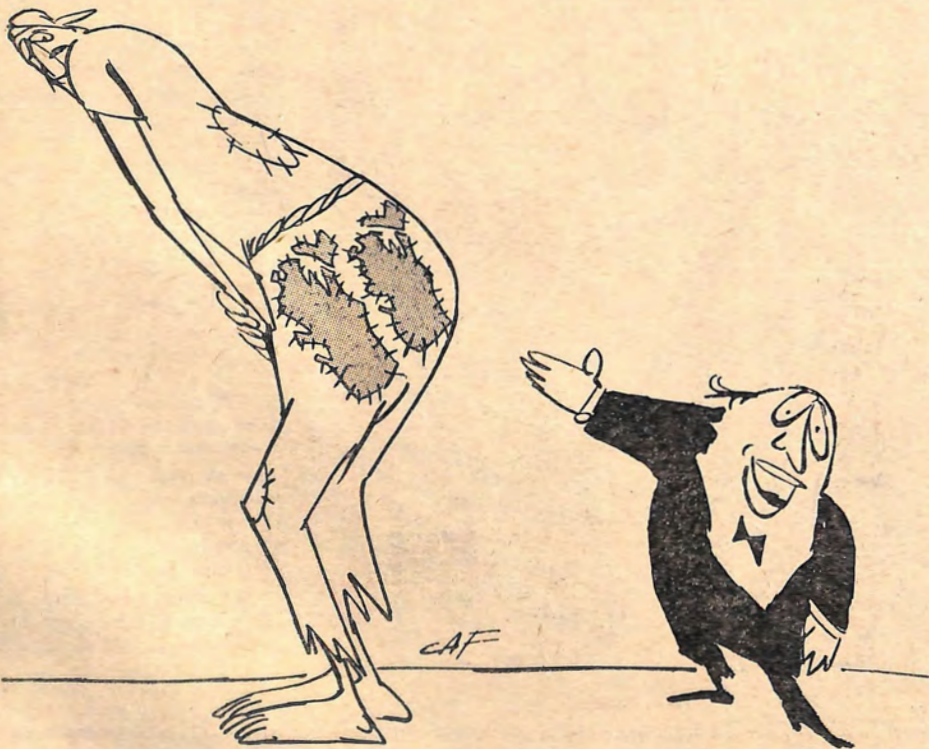
Bunun içindir ki seçimler birer komedi, ve sahneye çıkan politikacılar birer aktör gibi geliyor halka...

Umut güzel şeydir, umutsuzluk kötü... İnanç güzel şeydir, inançsızlık kötü...

Nasıl kızmayalım ki politikacılara, her şeyimizi elimizden aldılar...

Umutlarımızı, inançlarımızı bile...

12 Ekim pazar günü seçim sandığına atılacak oy'larımız, olmayacak dualara inanmayarak söylenen birer «âmin» gibidir.

Demirel — Bir Türkiye daha yarattık!..

AKBABA

Ne yapacaksınız?

VEDAT SAYGEL

POLİTİKACILAR bize çektirirler de, biz onlara çektiremez miyiz?

Meydanı boş bulanın meydana, kapalı salon bulanın salonda, mikrofonu kapanın radyoda, eline kalemi alanın basında kendisinin, ya da partisinin propagandasını yapmak amacıyla veryansın ettiği şu günlerde millette uyku huzur kalmayınca, bize nutuk çekenleri, aynı huzursuzluğu tattırmak için biz de sinava çekelim dedik ve ilk olarak ön ayağı dokuz yıl önce kaldırdığı halde, adını bir türlü atamayan «Kırat»'ın kapısına dıkkıldık. Duvarları, «Selâmet yolu AP.», «İstirap yerine hizmet getirdik», «AP. köylünün ve köyün hizmetindedir», «Kırat, murattır», «AP. senin eserindir, eserini koru» gibi seçim sloganlarıyla süslenmiş büyük odadaki üç beş kişiden birine sorduk:

— Seçimler bir kere daha geldi çatı şükür. Kazanırsanız ne yapacaksınız?

Üç beş kişiden biri, sinirlice bir sesle cevap verdi:

— Ne yapacağımızı türlü vesilelerle açıklamış bulunuyoruz.

— İyice anlayamamış olacağız her halde. Bir kere daha açıklayamaz mısınız?

— Yoo, dedi. Bir memleketin kaderini düşünen insanlarına her Allahın günü «Ne yapacaksınız» diye sorulmaz. Soruldu mu, bu iyi niyetli bir soruş olmaz. Ne yapacağımızı mı, yoksa memleketin kaderini mi düşünelim yani? Ne yapacağımızı seçim beyannamemizde açıkladık. Okumadınız mı?

— Valla, dedim, okuduk da pek anlayamadık.

— Kapalı ve açık yerlerde yaptığımız seçim konuşmalarımızı izlediniz mi?

— İzledik ama, ne yapmayı düşündüğünüzü doğru dürüst öğrenemedik.

— Radyo konuşmalarımızı dinlediniz mi?

— Dinledik de, söylediklerinizi anlayamadık. Örneğin sık sık sözünü ettiğiniz bir «Fukaralık ve sefalet sileceğiz» vadi var. Nasıl sileceksiniz sefaleti?

— Muşamba siler gibi... Sefalet iyice silinip kaybolana kadar bütün gücümüzle, bütün imkânlarımızla uğraşacağız. Suyu çıktı, suyla sileceğiz. Sabunla çıktı, sabunla sileceğiz. Olmazsa üstüne çamaşır suyu dökeceğiz Ama mutlaka sefaleti sileceğiz!

— Oh, ellerinize sağlık. Madem sefalet silmenin kolaylıkları vardı, neden daha önce yapmadınız bunu?

— Canım, iktidara geldiğimizde, bizden öncekiler su bırakmış, sabun bırakmış da, onların bıraktığı suyla sabunla biz gömlek mi yıkamışız? Demek ki bırakmamışlar bir şey.

— İşsizliği önlemek için neler düşünüyorsunuz?

— İşsizliği önlemek düşünmekle değil, çalışmakla olur. Daha önce memlekette iş vardı da, çalışmayı biz mi yasak ettik? Vatandaş «Fabrikalar kuracağım, çalışacağım» dedi de, biz kendisine «Hayır, olmaz kardeşim» mi dedik? Memlekette bol miktarda kireç de var, kum da... Demir de var, çimento da... İsteyen istediği yerde fabrika kurar, otel yapar, biz de merasimle hizmete açarız.

— Paramızın değerini yükseltmek için tedbir almayı düşünüyor musunuz?

4

— Paramızın değeri düşmemiştir ki, yükseltmek için tedbir alalım. Lira liradır, kuruş da kuruş...

— Evet ama alış gücü...

— Ne varmış alış gücünde? Sen bana para ver, yüz liralık bir şeyi, ben sana seksenbeşe alayım.

— İktidara gelerseniz yapacağınız bir yenilik yok mu?

— Kabineye bazı yeni Bakanlar almayı düşünüyoruz. Sonra bir de yeni bir ayakkabı almakla, yeni tesislerin açılışını yapmayı düşünüyoruz. Millet, oturalım diye teveccüh göstermiyor bize. Gezeceğiz, koşacağız, çırpınacağız ki, memleket kımıldasın biraz.

Pilımı pırtımı toplamamla CHP. karargâhına damladım:

— Seçimlerde şansınız yaver gider de, kazanırsanız ne yapacaksınız?

— Ondokuz yıl sonra iktidar yitizi gösterdiği için Tanrıya şükredip, soluğu kurbanlar adadığımız Eylülsultan'da alacağız!

— Oh, Allah kabul etsin. Sonra?...

— Sonra Meclisin açılışında bulunmak için tam kadro halinde Ankara'nın yolunu tutacağız.

— Daha sonra?...

— Daha sonra seçim yorgunluğunu gidermek için birer işişi izin alıp, dinlenmeye bakacağız.

— Sorumuz yanlış anlaşıldı galiba. Memleket için ne yapacağınızı sormuştuk.

— Seçim bildirgemizde açıkladığı-

mız hususları, birer birer uygulamanın yollarını arayacağız. Er geç, ama mutlaka bizim iktidarımız zamanında memleket kalkınacaktır.

— Nasıl olacak bu iş?

— Nasıl olacağını ben de pek iyi bilmiyorum ama, değerli mesai arkadaşlarım, vinç gibi, grayder gibi gerekli araç ve gereçleri az taksit, uzun vade ile Ortak Pazardan temin etmenin çaresini arayacaklardır.

— Doğu'yu açlık ve sefaletten kurtaracağınızı söylüyorsunuz. Nasıl yapacaksınız bunu?

— Kiş erken bastırmaz da yol bulursak, yanıma bulgur, pekmez, peksimet gibi gıda maddelerini alarak, Doğu'ya kendimiz gideceğiz. Yollar kapanır da buna muvaffak olamazsak, kendilerine ayrılan kumanyayı almaları için Doğu'lu vatandaşlarımızı bizzat Ankara'ya davet edeceğiz.

— Sizin bir de «Genel af» vaadiniz var.

— Her lâl edecek değiliz ya... Af da edeceğiz tabii...

Pek dişe dokunur bir şey bulamayan oradan da ayrıldım, kendimi GP. koçunun yanında buldum. Dalgındı üstad. Sordum:

— Ne düşünüyorsunuz?

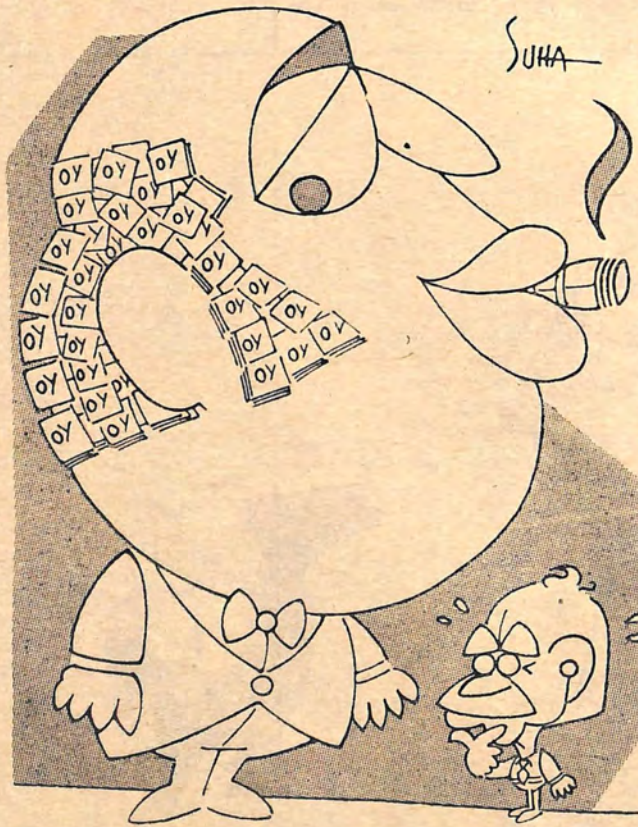
— Seçimi kazanmayı...

— Diyelim kazandınız. Ne yaparsınız?

— Nasıl kazandığınıza hayret ederim.

— Hayretiniz geçince?...

AP, seçimlerde yine favori. — Gazeteler —

Yazısız

— Bizi işletip işletmediklerini öğrenmek için Yüksek Seçim Kuruluna giderim.

— Gittiniz ve gerçekten kazandığınızı öğrendiniz. Ne yaparsınız?

İyice umutsuz olduğu belliydi:

— İşte o zaman oturur, «Şimdi ben ne yapacağım» diye düşünmeye başlarım!

Onu düşüncesiyle başbaşa bırakıp, daldım MP'ye:

— Kazanacağınızı umuyor musunuz?

— Kazanırız. Bunu kazanamazsak, 1973 seçimlerini kazanırız. O olmazsa, 1977 seçimlerini kazanırız. Diyelim bir aksilik oldu da yine muhalefette kaldık, 1981 seçimlerini kazanırız.

— Eninde sonunda kazanacaksınız ya?!

— Mutlaka kazanacağız!

— Pekli, kazanırsanız ne yapacaksınız?

— Memlekete demokrasiyi yerleştireceğim.

— Daha önceki iktidarlar demokrasiyi yerleştirdiklerini söylüyorlardı.

— Aksaklıklar var kardeşim. Biz iyice yerleştireceğiz.

— Nasıl olacak bu?

— Gayri demokratik pürüzleri ortadan kaldırmakla... Bilirsiniz, bugün takışmakta olduğumuz bir TRT. var. Bir kısım basın var. Rakiplerimiz var. Demokrasi kurallarına uygun olarak TRT'yi susturacağız. Onun yerine parti merkezinden yayım yapacak tarafsız bir radyo kuracağız. Sonra basın kanununda yapacağımız bazı değişikliklerle, çatlak sesler çıkaran bazı gazetelerin çanlarına ot tıkayacağız! Parti enfasyonuna son vermek için, rakiplerimizi dağıtacağız.

— Dış politikaya getireceğiniz yenilikler?...

— Kıbrıs'ı alacağız! Ortak Pazar'da kendimize lâhana, pırasa satacak bir tezgâhı uyduracağız.

— İç konularda?...

— Sosyal adaleti kuracağız!

— Nasıl kuracaksınız?

— Sosyal adalet denen şey, çadır gibi kurulur. Bunun için önce kuracağın yeri iyi seçeceksin. Sonra itina ile kazığı dikeceksin. Bu iş de bitti mi, çadır bezini gereceksin. Yağışlarda su basmasın diye, gevresini biraz eşeleyeceksin.

— Mevsim baharsa?...

Gevrek gevrek güldü:

— Ömür olur. O zaman çadırı kurdun mu, şişeyi de açacaksın ve güzelim mehtaba karşı kafayı tutacaksın! Ne demiş şair? «Bir tek daha ver, sorma gelen kim bu gece...»

O; duygulu bir sesle şarkıyı geçerken, ben de MHP'nin kapısını açtım:

— Kazanırsanız ne yapacaksınız?

— Bozkurtlarımla birlikte üç hıllı bayrağımızı göndere çekeceğiz.

— Sonra?...

— Varyüzündeki Türkleri kurtar-

mak için dünyanın dört bir tarafına doğru yürüyüşe geçeceğiz.

— Yorulmaz mısınız?

— Yorulduğumuz yerde mola veririz, sıkıldığımız yerde sohbet ederiz. Bu azım bizde olduktan sonra evelallah geç de olsa istediğimiz yere gideriz.

Konuştuğum politikacının arkasındaki duvarda asılı bulunan seçim afişinde partinin sloganı sırtıp duruyordu: «Kapılma hiç hayale, ver oyunu hilâle!»

TİP. - YTP. - BP'de kimsecikler yoktu. Nerede olduklarını sorduğum biri:

— TİP. afiş bastırmak için para topluyor, dedi.

— Peki, ötekiler?...

— YTP. konuşmalarını dinletecek adam arıyor.

— Ya BP?...

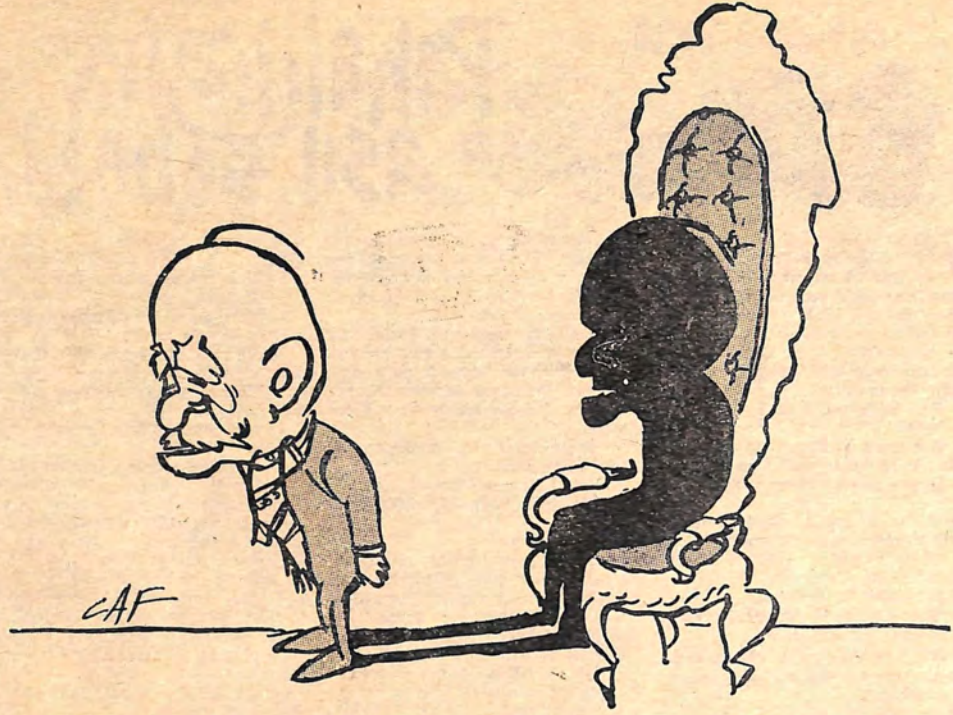
— Tabanca çekme olayından sonra onlar da birbirlerini arıyor!

— Kazanırlarsa ne yaparlar dersiniz?

— İlahi, dedi adam. Kazanmak için ne yapıyorlar ki kazansınlar?

Radyolar gürül gürül konuşmaları naklederken, meydanlar konuşmacıların sesleriyle inim inim inerken yorgun ve gelecekten umutsuz, döndüm geldim AKBABA'ya.

Vedat SAYGEL

— CHP. gölge kabine kurdu. —

7 EPİMİZİN beklediği bir gün var: 15 Ekim... O gün oylar sandıklara atılacak, o gece sandıklar açılacak ve gün ışırken ilk sonuçlar alınmaya başlanacak...

Ama asıl beklediğimiz gün, bundan sonraki gündür. Vatandaşın beklediği bu mutlu gün bize neler, neler, neler getirecek acaba?...

Önümüzdeki dört yılın sağla-yacağı plânlı, programlı çalışma içinde, görülmemiş bir bolluk, görülmemiş bir bereket, görülmemiş bir refah, değil mi?...

İç pazar çoktandır özlediği bir alışveriş içinde canlanırken, dış pazar, bütün ürünlerimize, artan bir istekle kapılarını açacak... Alacağız, satacağız, katıksız fukara evi, günde üç övün şölen sofrasına kavuşacak, gecekondu bir cennet köşkü olacak, çulsuzlar samur kürk giyecek!...

Vatandaşın hayâli budur. Gelecek iktidardan bunu bekliyor, bunu umuyor, bunu istiyor...

Bizi, bu hayata, bu hayâl ötesi

GEÇMİŞ ZAMAN OLUR Kİ...

Seçimden sonra...

★

hayata kavuşturacak parti var mıdır?..

Vardır!.. Bütün seçimleri kaybeden partiler!

Ama seçimi kazanan, iktidar koltuğuna oturan parti, ancak Akbaba sayfalarına sığacak kadarını sayayım, şu hakikatlerle karşılaşacaktır: Doğumu yüzde üç, millî geliri bol keseden yüzde birbuçuk artan bir Türkiye... Demek ki, doğan her çocuk, yaşıyan her vatandaşın kazancından bir pay alacak! Her anne dünyaya bir evlât getirdikçe, her Türk biraz daha fakir düşecek!.. Sonra, toprağının kaymağı her gün denizlere akan, ormanları yana, budana çöleşen bir vatan!.. Sonra, gırtlığı aştan dış borçlar!.. Sonra yarım kalmış hesapsız verimsiz yatırımlar.. Sonra, doğum arttıkça artan ekme ihtiyacı, pamuklu ihtiyacı, ev ih-

tiyacı, okul, öğretmen, hastane, doktor ihtiyacı... Sonra?.. Asıl bu sonra, asıl bu sonrayı ne yapacağız?.. İstanbul Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, Doğu ve İzmir Üniversitesi binlerce genci, ellerinde diplomalar, gönüllerinde ışıltı ışıltı umutlar hayat meydana koyverecek... Bunlar, bu aydınlar, bu aydın işsizler, kafaları tok, karınları aç işsizler ne olacak?..

Daha sonra mı?.. Bütün sonraları ben yazarsam şu günlük büyük gazetelerimize ne kalacak?.. Sophia Loren'in memelerinden, Brigitte Bardot'un ayva göbeğinden başka?..

Bizi kurtaracak bir tek yol vardır: Bilgili bir iktidarın heptimizden isteyeceği acı sıkıntılara, sürekli darlıklara, uzun yoksuzluklara katlanmak... Ama, kadını ile Erkeği ile hepimizden!

Rahmetli Hasan Saka, bir Londra dönüşünde bana:

— İngiliz Hariciye Vekilinin karşısında yaka kenarları yamasız gömleğimden, kol ağızları yamasız ceketimden utandım, demişti.

Bu, bir dünya imparatorluğunun Hariciye Vekiliydi... Bugünkü zengin İngiltere'yi onun yamalı gömleği, yamalı ceket, yaratmıştır.

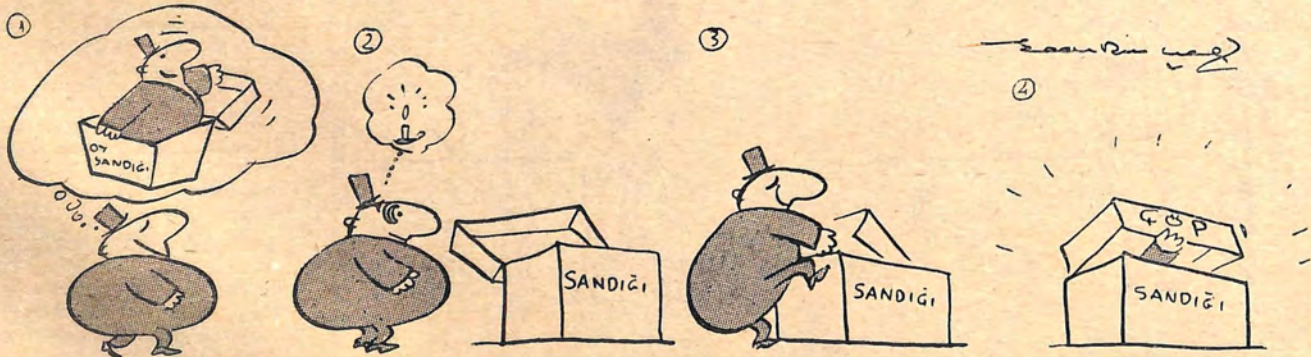
Ama milletçe bunlara katlanmamız da yetmez: Bir koltuk uğruna bütün bir vatandaş çoğunluğuna bile bile yalan söyleyen, acıları, darlıkları, yoksullukları iktidar beceriksizliklerine yükleyecek yarınki o aklını kaybetmiş, o kalbini kaybetmiş muhalifleri ne yapacağız?..

Aaaah güzel demokrasi, tatlı demokrasi, hayâl demokrasi!.. Abdülhak Hâmit, acaba şu mısraı karısı için değil de senin için mi söylemişti:

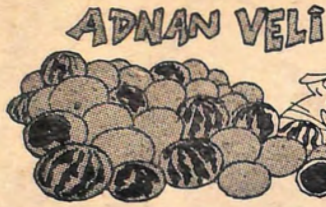
Sensiz de seninle de yaşamaz!

7 Eylül 1961

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazısız

Pahalılığın asıl sebebi

VATAN Caddesinin sonundaki, Kör Hafız'ın karpuz sergisinde, eyretili otlarının üstüne oturmuşlar, öğle yemeği yiyorlardı. Gevşek Tahsin, eliyle midesindeki üstünü birkaç kez yokladıktan sonra:

— Arkadaşlar, dedi. Ben doydum. Müstüman dini aşikâre...

Sığır Osman atıldı:

— Kaç köfte yedin sen?

— Sekiz.

— Bir tepsi salatanın da yarısını yedin. Daha da doymadın mı?

— Doymadım arkadaş, zorla değil ya!

Sığır Osman, kavun yığınlarının önünde duran çırağa deslendi:

— Ulan hooop!... Köfteci Emin gitti mi oradan?

Çocuk öbür tarafa baktı:

— Yok âbi, dedi. Muzur Necati'nin orada... Köfte pişiriyor.

— Çağır gelsin buraya... Daha başka köfte isteyen var mı? Doydunuz mu çocuklar?

Meşin Hüseyin atıldı:

— Ben de yiyecğim beş köfte daha, dedi.

— Çağır gelsin buraya şu hergeleyi...

Çırak seslendi:

— Emiini!... Buraya çağırıyorlar. Arabanı alıp da gelsene...

Emin, vürüyerek geldi serginin yanına:

— Buyur Hafız âbi...

— Osman çağırıyor seni...

— Buyur Osman âbi...

— Oğlum, sen ticaretin yolunu iyi bulmuşsun. Eskiden, yumurta gibi köfte yapardın, şimdi telefon cetonu gibi yapıyorsun. Bak, onar köfte yedik, hiçbirimizin karnı doymadı.

Köfteci Emin gülmüştü:

— Öyle deme âbi!... Eskiden kıymayı on liradan alıyorduk, şimdi on-dörde alıyoruz.

— Ondörtlük kıyma kullanmazsın sen ulan... O ağızları yemezler. Zaten senin tezgâhından köfte yiyen, üç gün dışarı taşınmış. Keçi eti mi kullanıyorsun, nedir?

— Yok âbi, namusum hakkı için süt kuzusu... Hem o senin dediğin, kıymadan olmaz, köftenin baharatından olur. Baharatlı köftenin üstüne su içince, bu işe hiçbir barsak dayanmaz.

— Traşı bırak da, şuradan bize beşer köfte daha yap...

Köfteci Emin, boynunu büktü:

— Âbi, dedi. Valla hiç köftem kalmadı.

— Kalmadı mı?

— Üçyüz parça köfte yapmıştım bu sabah. Her vakit böyle iş olmu-yor. Bugün nasılsa çabuk satıldı. Ama istersen, piyaz var. Piyaz vereyim birer tabak.

Gevşek Tahsin söze karıştı:

— İyi ya! Piyaz ver sen bana... Sirkesi bol olsun.

— Başüstüne...

Sığır Osman etrafına bakındı:

— Başka piyaz isteyen var mı?

Kör Hafız:

— Ben de yerim bir tane, dedi.

— Piyazlar iki oldu.

Köfteci Emin, kasıkla iki küçük tabağa fasulye piyazı doldurup sirke şişesini tabakların üstüne gezdirirken, Sığır Osman atıldı:

— Öyleyse, sen bu gidişle bir aya kalmaz apartumanı dikersin. Günde üçyüz köfte az mı?

Emin gülmüştü:

— Öyle söyleme allasen, Osman âbi!... Bugünkü günde üçyüz köftenin lâfı mı olur? Bunun hepsi ticaret olsa, yine karın doyuramaz. Esas, bizim hürriyetimiz olsa, ben günde bin köfte satarım.

— Niye satmıyorsun öyleyse?

— Ama bak, sen benim lâfuma dik-

kat etmedin. Hürriyetimiz olsa dedim.

— Yok mu senin hürriyetin?

— Vallaha yok.

Getirip piyaz tabaklarını müşterilerinin önüne koydu:

— Vallaha billâha, köfteci milletin leblebi kadar hürriyeti yok.

— Kanun herkese hürriyet vermiş oğlum.

— Hah işte... Köftecilerin hürriyeti yok.

— Nereden çıkardın bu lâfı?

— Bu lâf, çıkarma lâf değil Osman âbi. Belediye köftecilere hürriyet vermiyor. Eğer vermiş olsa, bir seneye kalmaz, ben o senin dediğin binayı şıp diye dikerim.

— Nasıl dikersin Emin?

— Âbi, köfte satmanın hem yeri vardır, hem de sezonu... Sezon demek, yaniha ahalinin köfteye düşkün olduğu domates, biber zamanı demektir.

— İyi ya!... Şimdi domates de bol, biber de bol...

— Onlar bol ama, dedim ya, hürriyetimiz yok. Sen birgün köfteci olursan, o zaman bu zenaati öğrenirsin. Köfte, esas deniz kenarında satılır. Neden dersen, deniz havası çok iyi gelir insana. Söz gelişi, benim hürriyetim olsa, ben şu karpuz sergilerinin arasında köfte satar mıyım?

— Ya nerede satarsın?

— Gider, Yenice'mi'nin arkasındaki parkta satırım. Orada püfür püfür Boğaziçi'nden deniz rüzgârı da estir miydi, bir adama onbeş köfte bana mısın demez. Sonra oranın ahalisi de kalabalıktır. Bin köfte yap-san, binbeşyüz köfte yap-san akşama birşey kalmaz.

— Niye gitmiyorsun oraya?

— Belediye bırakmıyor dedim ya...

— Niye bırakmıyormuş Belediye? Emin gülmüştü yine:

— Ben bunun tizerine çok zihin yordum âbi, dedi. Tam altı ay zihin yordum, bulamadım da, sonunda, henden veresiye köfte yiyen bir zabıta memuru çıkardı baklayı ağzından. Ama neme lâzım, ben de onun bu iyiliğinin altında kalmadım. On-bir günlük köfte alacağım vardı ondan, parayı helâl ettim.

— Pekî, niye Belediye Yenice'mi'nin yanında sattırmıyormuş köfteyi?

— Niye mi? Bak anlatayım da dinle... Hani Yenice'mi'yi gezmeye ecnebiye turistleri geliyor ya!... Turist demek, yani ya...

Sığır Osman onun lâfını kesti:

— Biliyoruz ulan turistin ne olduğunu. ukalâlık etmeden anlatsana şunu...

— Hah işte, onu anlatıyordum. Ecnebiye turistleri Yenice'mi'yi gezmeye gelince, bizim köfte mangalından çıkan köfte dumanları, Yenice'mi'nin duvarlarına siniyor. Ecnebiye turistleri camî duvarlarındaki bu köfte kokusundan şikâyet ederek, bir daha gelmiyorlarmış. Onlar gelmeyince, memlekete turist dövizünün parası da gelmiyormuş. E, döviz parası gelmeyince, hükûmat, söz temsili Avrupa'dan getireceği kuru soğanı getirtmiyormuş. Getirtmeyince, memleketin içindeki soğan fiyatları artıyormuş. Bizim arkadaşlardan bir Hamza vardır. Sülûmaniye'de köfte satar. Belediye birgün onu da, Sülûmaniye camisinin avlusunda yakalamış. Meğer onun kızarttığı köftenin dumanı da Sülûmaniye camisinin duvarlarına siniyor-muş. O sebebe, Sülûmaniye camisine ecnebiye turisti gelmez olmuş. Gelmeyince de ecnebiye dövizüden yana darda kalınca, Avrupa'dan piriñ getirememiş. Piriñ fiyatları çıkmış mı sana yedi liraya?

Gevşek Tahsin lâfa karıştı:

— Pekiyi, et fiyatı niye onaltı liraya çıkmış?

— Bizim köfteci arkadaşlardan Kemaliyeli bir Mustafa vardır. Hem köfte satar, hem de piyaz satar. O Mustafa, geçende piyaz yapmak için fasulya haşlamış. Haşlanmış fasulyanın suyunu da götürüp Ayasofya'nın duvarının dibine dökmüş. Haşâ huzurdan fasulyanın suyu da fena kokar. Bu sefer Ayasofya'ya ecnebiye turisti gelmez olmuş. Hükûmat da hariçten inek getirtmek için döviz darlığına düşünce, Avrupa'dan inek getirememiş. Et fiyatları onaltı liraya çıkmış.

Sığır Osman atıldı:

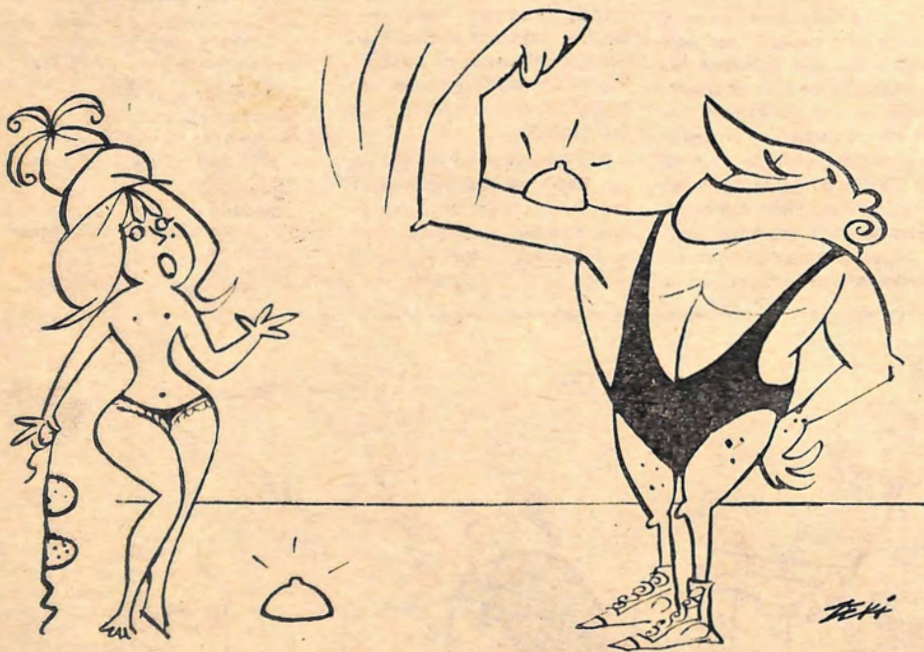
— Oğlum, hükûmat niye Avrupa'dan inek getirtsin? Yerli inekin kıtlığı mı var bu memlekette?

— Öyle deme Osman âbi!... Eti çok başka olur o hayvanın...

— Sonra ne olmuş?

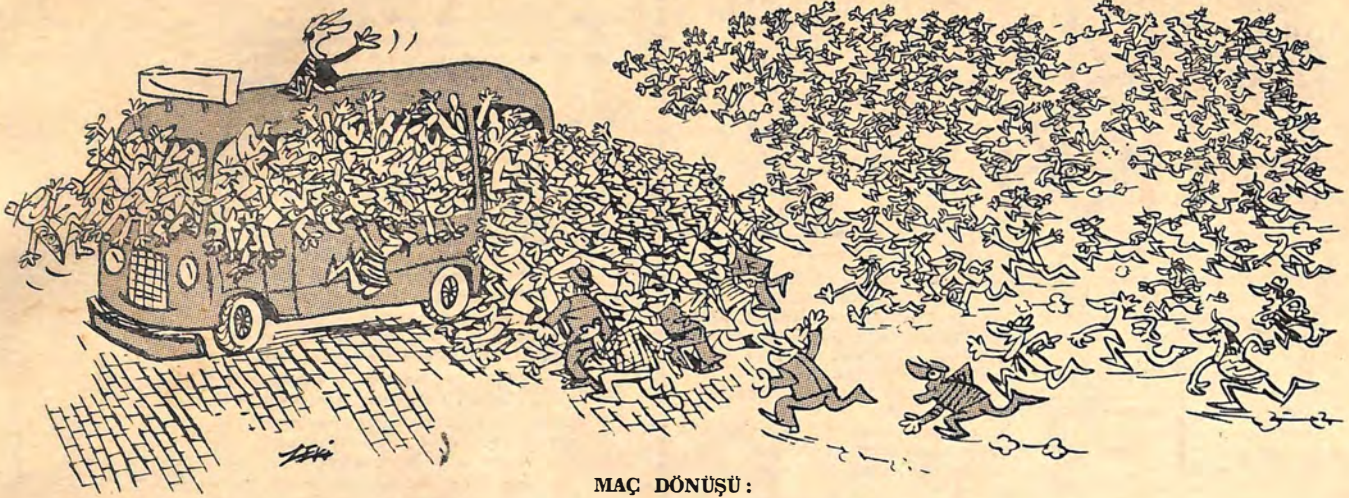
— Hasılı verkelâm âbicum, Yerebatan'da köftecilik yapan Çopur Ramiz'in yüzünden ev kiralari fırlamış. Topkapı Sarayının kapısında köftecilik yapan Sağır Kâmil'in yüzünden odun fiyatları pahalılaşmış. Galata Kulesi'nin yanında köftecilik yapan Kambur Cemal'in yüzünden ayakbağı fiyatları fırlamış. Yani ya, sizin anlayacağınız, şu ortalıkta gördüğünüz ne kadar pahalılık varsa, bunun sebebi sırf köftecilerle piyazcılarla değil. Esas, seçimlerle iş başına geçen köftehorlarla piyazcılardır.

Güreş millî takımımız ancak Avrupa dördüncüsü olabildi. — Gazeteler —

Yazısız

Adnan VELİ

MAÇ DÖNÜŞÜ:

— Yok mu benden başka açık tribün seyircisi be!..

Avrupa İktisadi Kalkınma Teşkilâtından kötü bir mesaj gelmiş bizler için... Memleketimizi enflasyonist gidişe karşı uyaran teşkilât tedbirler almamızı istiyormuş.

Hatırlayacaksınız, 1958'de de adı geçen teşkilât benzer bir uyarıda bulunmuş, enflasyonist gidişe son vermeniz, ihracatı artırmalısınız, ithalatı kısımlısınız, yoksa paranız salâh bulamaz, demişti.

Şimdi 1969 yılındayız, aradan 11 yıl geçmiş fakat kendimize hâlâ bir çeki düzen verememişiz, aynı derter peşimizi bırakmamış.

1958'de 10 yıllık bilgisizlik ve israfın mesajı gelmişti...

1969'da bir 10 yıllık bilgisizlik ve israf mesajı daha gelmiş bulunuyor...

Elinde böyle bir mesajla postacı kapımızı iki defa daha çalarsa tamamdır: Bir nesil harcamıp gitti demektir.

Son aylar içinde piyangodan kat kazanan talihliler arasında en talihlisinin İngiltere'de Peter Allen adında Bradford'lu bir döküm işçisi olduğunu söyleyebiliriz.

Bu işçiye 7.000 sterlin (takriben 200.000) lira vurmuş... Nereden mi? Polisten!

Evet, polisten, polis teşkilâtından 200.000 lira alan bir vatandaş.

Nasıl mı?

1967 yılında bir tevkif olayı sırasında polis, Peter Allen adındaki işçi vatandaşı copla başından yaralı; işçi birkaç gün hastanede yatıyor ve kafasında birkaç yara-bere olduğunu ispat ederek polis aleyhine dava açıyor... Mahkeme de bir baş yarası için 200.000 liralık tazminata hükmediyor.

Duruşmadan sonra, bu parayla ne yapacağını soran gazetecilere Peter Allen bir ev alacağını demiş.

«Sen polis dayığı yedin mi hiç?» sorusuna «Evet, yedim» diyenlere «Vah vah» diye acırlar ya bizde... İngiltere'de de polis dayığı yememiş olanlara «Vah vah» diye acınmak gerekir bu durumda!

Uluslararası Teknoloji Kongresinde geri kalmış ülkelere yardımını arttırmak için makinelerden yararlanma konu-

Her okuyucuya bir dünya

suna değinilmiş.

Profesörlerden biri, milli gelirleri çok düşük ülkelere fazla yardım edebilmek için tek çarenin fazla sayıda robot imâl etmek olduğunu söylemiş. Çünkü robotlar, bir işçinin ancak 8 saat dayanabildiği işe 24 saat durmadan dayanabiliyor ve böylece üretimi büyük çapta arttırıyorlarmış. Nitekim Amerika'da tek elli robotların yapılmış olduğu ve makinelerin başına oturtulan bu robotlardan 24 saat üzerinden, 24 saatlik bir çalışma temposuyla yararlanıldığı ifade edilmiş.

Amerika'da bir firmanın kiraya verdiği bu robotlardan (firmasını adı Robotlara İş Bulma Ku-

rumudur belki de) fayda sağlanacağına, üretimin artacağına ve bu sayede geri kalmış ülkelere yardımın fazlaşabileceğine inanıyorum. Fakat üzüldüğüm nokta ne biliyor musunuz?... Yapılacak resmi törenlerde yetkililerimizin «Bize yardım eden sayın Amerikan halkına ve sayın robotlarına teşekkürler...» diyerek robotlar karşısında bizim insanlarımızı küçük düşürmeleri!

Gazetelerimizden haberler: — TİP: Dinsizlik suçlaması bize bir iftira-

dır. — CHP: AP. din istismarı yapmaktadır.

— AP: CHP, dinî değerlere karşıdır.

Doğrusunu isterseniz ben İslâm Zirve Konferansına katılmaya taraftar değilim... Ama Rabat'taki İslâm Zirve Konferansı değil, memleketimizde yapılacak 12 Ekim 1969 günkü toplantıyı kastediyorum.

Öyle ya, haberlere bakılırsa, seçimin sandıkları önündeki toplanma İslâm Zirve Toplantısı niteliğinde olacağına benzer!

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanı Prof. Orhan Aldıkaçtı'nın otomobilindeki infillâk hâdisesini okudunuz tabii gazetelerden.

Gelin bir defa da beraber okuyalım: «Patlama, Fakülte Yönetim Kurulu toplantı halindeyken olmuştur... Prof. Orhan Aldıkaçtı makam odasının penceresinden dışarı bakarken dört kişinin otomobilinin arka kısmına bir şeyler yerleştirmeye çalıştıklarını gördüğünü söylemiş ve saboteörler hızla otomobilden uzaklaştılar, biraz sonra da büyük bir patlama oldu demiştir.»

Haberi okudunuz benimle birlikte değil mi?

Anlamadığım bir nokta var...

Prof. Orhan Aldıkaçtı Fakülte Yönetim Kurulu toplantısında-yken dışarıda olup bitenleri nasıl takip etmiş olabilir?...

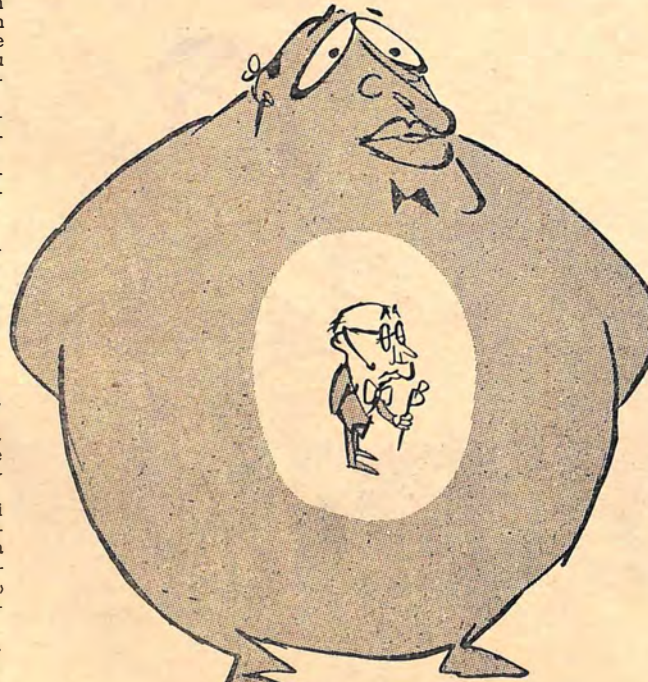
Yoksa pencere önünde bir gözü içeride, bir gözü de dışarıdaki otomobilinde olarak mı iş görüyordu?

Tahmin ediyorum bizim öğrencilerin en çok kızdıkları da budur... Profesörlerimizin kendilerini tamamen içeriye (Fakülteye) vermiş olarak değil de dışarıya da (kazanç kaynaklarına) bakarak çalışmaları!

Bir İngiliz gazetesi'nin «Okuyucu Mektupları» sütununda, öğrenci hareketlerine kızmış olan bir okuyucu şöyle bir teklifte bulunuyor gazeteye: Devamlı hâdiseler çıkaran öğrencileri diğerlerinden ayırtmak için, bundan sonra, onları turnak içine alın ve «öğrenciler» şeklinde yazın.

İşler keşke bizde de böyle yumuşak bir çözüm yoluna bağlansa... Kabahat yöneticilerde mi, yoksa öğrencilerde mi bilmiyoruz ama, bizdeki hal şekli «turnak içine alın» la bitmiyor, «parmaklıklar arasına alın» gibi sert bir tutumla sonuçlanıyor.

Reşit AŞÇIOĞLU

— Ben DP'de değilim, DP. benim içimde!

OY HÜCRESİNDEKİ BUDAK DELİĞİ

MUHTAR Recep Yılmaz'la köy kahvesine oturmuş, dereden tepeden konuşuyorduk. Bir ara damdan düşer gibi lâfı seçime getirdi:

— Ey hoca, seçim de geldi, kapıya dayandı...
— Geldi muhtar, gelemez olaydı...
— Böyle şey sorulmaz emme, dilimin ucuna geliyordu. Hangi partiye atacaksın oyunu?
— Hangisine atsak ki... Daha kararımı vermiş değilim.

— Biz beygire sözlüydük! Duymuş-sundur: Onlar okulu tamir ettirecekler, çeşme getirecekler, yolu açacaklar, biz de oylarımızı langırt... partilerine atacacağız!

— Recep ben bu işi azıcık sakat görüyorum.

— Nedenmiş?
— Hücre kapalı kutu. İçeriye girenin nereye oy atacacağı belli değil. Köylü sana bi oyun eder de, oyunu başka partilere atarsa, ortada kalır, mahcup olursun!...

Sırttı:

— Dediğin gibi yapamazlar.

— Canım ne biliyorsun elâlemin içini... Şimdi seni kıramadıklarından «Peki» diyorlardı. Ama yarın seçim gongu vurup da, sandıklar kurulunca iş değişir.

— Değişmez maâlim efendi. Mıkdarların peşinden ayrılmazlar.

Muhtar kendinden emin konuşuyordu. Son günlerde köyde açılan siyaset borsasında neler döndüğünü biliyordum. Recep kurnaz, kurnaz olduğu kadar zeki kişiydi. Seçmenlerin oyunu «Kapalı zarf» usulü ile arttırmaya çalışmıştı.

Partiler iktidara geçtiklerinde köye neler yapacaklarını belirtiyorlardı. İçlerinde köyü cennete çevireceklerini iddia edenler de vardı:

— Muhtar, bırak okulu, suyu, yolu... demişlerdi. Siz yalnız oylarınızı bize atın, gerisine karışmayın. Koltuğa oturur oturmaz, önce yıkma ekiplerini gönderecek, tüm köyü haritadan sileceğiz.

— Köylü cadırlarda, mağaralarda mı oturacak?

— Yıkma işi bitti mi bitti... Arkasından şantiyeler kurulacak. Şu zümrüt gibi köyde gökdelenler yükselecek!

— Yolu unutmayın sakın!...

— Kara, demiryolları artık çağını tamamladı. Yol değil hava meydanı kuracağız. Şehire jetlerle gidip geleceksiniz!

— Yalnız ilkokulu yaptırmayacağız...

— Etmeyin kalkınmacıbaşılar çocuklarımız cahil kalsın!

— Anlatamadık sayın köylü kardeşlerimiz, değerli seçmenlerimiz. Yalnız ilkokul değil, ortaokul, lise, üniversite kuracağız. Çocuklarımız buralarda okutun. Yetişsinler büyük adam olsunlar. Atom bilgini çıksınlar. Uzun uzmanı yetişsinler. Arma ve lâkin... zinhar politikacılık yapmaya, milletvekilli olmaya heves etmesinler. Yıllarca ihmal edilmiş, perişan bırakılmış şu toprakları bizden başkası yönetemez, kalkındırmaz. Yaşımız doksanı aşsa da koltuklardan aşağı inemeyiz. Kazaya uğrar da iktidardan çekilmek zorunda bırakılırsak, karılarımız, kızkardeşlerimiz, gelinlerimiz, damatlarımız millet görevini devam ettirmeye hazırızdır.

Muhtar artırma ve eksiltme kanunlarını iyi biliyordu. Köye gelen politika simsarları ile büyük baş hayvan satışının pazarlığını yapar gibi aldanmamaya çalışıyor:

— Ver şu elini, diyordu...

— Haydi uğurlu kademli olsun.

Oylar bizim mi?

— Dur acele etme. Gökdelenleri, hava meydanlarını, ortayı, liseyi, üniversiteyi kaldır. Yol, çeşme, ilkokul işine fitiz biz. Tamam mı?

— Tüzüğümüze, seçim beyanname-mize aykırı ama, hadi öyle olsun!...

— Bas şu kâğıda imzayı!...

— Yooo, imza atamayız.

— İmza bilmiyorsanız mühtürünüzü basın. O da yoksa, bizim oy pusulalarını alırken yaptığımız gibi sol elinizin başparmağını basın...

— Basamayız...

— Öyleyse köyden basın, gidin!...

Muhtar uzun çabalarından sonra nihayet, ayakları yerde, kafaları Ay'da bulunmayan bir parti yöneticisi olmuş ve onlarla anlaşmaya varmıştı.

— Verin oyunuzu, alın çeşmenizi, okulunuzu, yolunuzu... demişlerdi.

Muhtar:

ESKİ HAMAM, ESKİ TAS...

Yıllar yılı çalmakta bizde aynı plâklar;

Bu sesleri duymaktan bıktı artık kulaklar.

Bir yanda devamsızlar, bir yanda asalıklar...

İstedğin kadar sen listeyi duvara sa;

Adaylara baktım da eski hamam, eski tas...

Denizlerimizde hep çıkar aynı balıklar;

Hep aynı bel kırmalar, hep aynı yağcılıklar;

Aynı göz boyamalar, hep aynı tavcılıklar...

Demokrasimiz budur: Bize uygun, bize has...

Listelere baktım da eski hamam, eski tas...

Sayın adayı dinle başlasın da nutuğa;

Palavralar ne akla sığar, ne de mantığa;

Nutuk sonunda amaç oturmaktır koltuğa...

Vatandaşın oyunu vaadle eder takas.

Bir tellâklar değişmiş; eski hamam, eski tas...

Kimi dört yıl sırada oturur; esner, esner...

Kimi parmak kaldırır: «Bugün hava sıcak» der...

Kimi kalkar Konya'ya liman yaptırtmak ister...

Hiçbir şey bilmece de seçilmektir hep esas;

İstersen bilene sor; eski hamam, eski tas...

Getiriyorlar başa bir işin erbabını;

Örneğin doktordandır İçişleri Bakanı;

Bakamı getiren de değil ki anlayamı...

Bir elinde kurdele, bir elinde bir makas;

Bol bol köpüklü sabun; eski hamam, eski tas...

Bizler hep vatandaşız, onlar hep aday olur;

Her seçim bir festival, ayrı bir olay olur;

Aday konuşmaları seçmene alay olur...

Oy verip de sonradan neden tutaydım ben yas?

Değişen birşey yok ki eski hamam, eski tas...

Mukadder ÖZAKMAN

— Haydi uğurlu kademli olsun.

Oylar bizim mi?

— Dur acele etme. Gökdelenleri, hava meydanlarını, ortayı, liseyi, üniversiteyi kaldır. Yol, çeşme, ilkokul işine fitiz biz. Tamam mı?

— Tüzüğümüze, seçim beyanname-mize aykırı ama, hadi öyle olsun!...

— Bas şu kâğıda imzayı!...

— Yooo, imza atamayız.

— İmza bilmiyorsanız mühtürünüzü basın. O da yoksa, bizim oy pusulalarını alırken yaptığımız gibi sol elinizin başparmağını basın...

— Basamayız...

— Öyleyse köyden basın, gidin!...

Muhtar uzun çabalarından sonra nihayet, ayakları yerde, kafaları Ay'da bulunmayan bir parti yöneticisi olmuş ve onlarla anlaşmaya varmıştı.

— Verin oyunuzu, alın çeşmenizi, okulunuzu, yolunuzu... demişlerdi.

Muhtar:

— Köylü benim istediğim partiye

oy verir, diyor, başka lâf etmiyordu.

Ben başka kanıda idim:

— Muhtar, diyordum, seçmenler

bir kalleslik ederlerse, pazarlık ya-

tar.

— Edemezler, dedik ya! Budak de-

liğini bilirler!...

— Nasıl delik o?

— Her vakit söylerim. Şu okumuş

kişiler dünyanın kaç okka geldiğini,

yıldızlara kaç arşın ötede bulundu-

ğumuzu bilirler. Emme hepisi o ka-

dar. Kitaplarımızın içinde «Budak

deliği» hikâyesi yazılı değil ki bilesi-

niz!

— Doğru muhtar. Şu köye geldim

geleli ne kadar cahil olduğumu an-

lamaya başladım. Ne siyasî artır-

ma, eksiltmeden haberim vardı, ne

de budak deliğinden. Ülen muhtar,

ben sizin çocukları okutayım der-

ken, burada siz beni okuta okuta

profesör edeceksiniz.

— Orası belli olmaz. Şimdi sen,

budak hikâyesini bilmiyorsun öyle

mi?

— Anlat da öğrenelim!

— Az önce dedin ki... köylü oyunu

başka partiye atarsa nereden bile-

ceksin... Bilirim alımlallah!...

— Hücrenin içine mi giriyor, san-

dığın içine mi gizleniyorsun?

— Sokarlar mı insanı hücrenin i-

çine, sandığın dibine?

— Hücrede budak deliği mi var?

— Köylü öyle sanıyor. Aslında de-

lik falan yok! Seçime birkaç gün ka-

la delik tevâtürünü etrafa yayıyo-

rum. Oy hücresinde diyorum, bi bu-

dak deliği var. Kimin hangi partiye

oy attığını oradan gözetleteceğim!...

Seçim günü köylü:

— Mıkdar budak deliğinden bizi

gözetliyordur diyerekten oyunu sa-

ptırmıyor, ihalesini yaptığım partiye

veriyor. Sakın hoca, budak deliğinin

essah olmadığını ağzından kaçırırsın

hal!

— Söylemem muhtar, söylemem...

— Söylesen de inanan bulunmaz

ki... Dedik ya, muhtar Recep ne-

de, köylü de orada. Bana güvenme-

slerdi oylarını verip de, muhtarlık

mühürünü elime teslim ederler mi-

di?

— Elbette... muhtar, elbette... de-

dim. Başkalarına oy vermek hadle-

rine mi düşmüş... Budak deliği var

olduğu!...

Burhan ESEN

KALB NAKLİ!

HERKESE BİR
EV..!

BUYUR PAŞAM,
BENİM Kİ İKİ
KATLI OLSUN!

GENEL AF

-CHP.
GENEL AF
İSTİYOR-

ÜZÜNTÜYÜ BIRAK
OY VERMEYE
BAK!

İZİNDEYİZ!

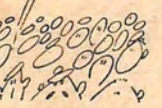
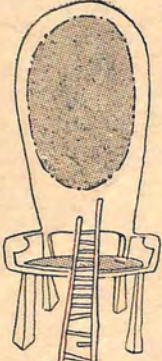
YAZISIZ

AP SENİN
ESERİN
ESERİNİ
KORU

-AP.NİN SEÇİM
DOSYASI BEŞ KİLO-

SEÇİM
İSKENCESİ!

Eski halk şairleri ve Seçimler

S EÇİMLER ve partiler hakkında herkesin, her yerde bol bol konuşup görüşmelerinden cesaret alarak ben de birkaç arkadaşım ile odama kapanıp ispartizma masasına eski halk şairlerini çağırmağa başladım. Maksadım onların ruhlarının bu konuda neler söyleyeceklerini tesbit etmekte. Hepimiz pek heyecanlı idik. Halbuki ilk çağırduğumuz Yunus Emre'nin ruhu gayet sakin, gayet asûde ve aslında olduğu gibi tam dervişâne idi. Gelir gelmez hemen tatlı bir sesle okumaya başladı:

Ben yürürüm yâne, yâne,
Oy boyadı beni kâne,
Ne adayım, ne divâne,
Gel gör beni oy neyledi...

Aday beni mesteyledi,
Nutuk çekti hasteyledi,
Seçtirmeye kasteyledi,
Gel gör beni oy neyledi...

Daha fazla söylemeden sessiz, sedasız uzaklaşıp gitti. Bu dervişane geliş gidişten memnun kaldığımız için yine büyük bir tarikat piri ve şair olan Ankara'lı Hacı Bayram Velî'yi çağırmağa karar verdik. Hacı Bayram'ın ruhu da tek-lifsizce tıpkı Yunus gibi geldi ve biz sormadan meşhur ilâhisini okuyup gitti:

Noldu bu partim, noldu bu partim,
Derdî gamunla doldu bu partim,
Yandı bu partim, yandı bu partim,
Yanmada derman buldu bu partim...

Gerçeğe yandı, gerçeğe yandı,
Hakkın rengine cümle boyandı,
Kendine etti, kendine etti..
Âkıbetini buldu bu partim.

Bayramım imdi, Bayramım imdi,
Bayram ederler bütün halk şimdi,
Hamdû senalar, hamdû senalar,
Yepyeni adlar buldu bu partim...

Sıra tabii olarak Pir Sultan Abdal'a gelmişti. O da nazlanmadan geldi. Fakat pek sâkin değil-di. Biraz gazâplı, biraz öfkeliydi:

Şirin aday oyumuzu
Alamazsın demedim mi..
Bu bir seçim cilvesidir,
Çalamazsın demedim mi...

Bu bir demdir gelir geçer,
Seçilmeyen kahr çıkar,
Gözlerinden kanlar saçar,
Silemezsin demedim mi...

Pir Sultanım hak yolunda,
Söyler daim hak dilinde,
Aday olup oy dalında,
Çilemezsin demedim mi...

Biraz da neşeli saz şairlerimizi çağırmağa dedik. Meşhur Âşık Ömer'in ruhunu davet ettik. Gelir gelmez sazını çalarak yanık yanık söylemeye başladı:

Seçim vakti deldin bağrımı,
Garip, garip ötme aday..
Yeter kıldın cefa canım,
Listeme ad katma aday...

Erken uyan halka yalvar,
Halk içinde nice oy var,
Seher vakti başka hal var
Koltuğa tez yatma aday...

Âşık Ömer yolsuz olmaz,
Rakibini arar bulmaz,
Her partiden devâ gelmez,
Varıp hare çatma aday...

Tabii meşhur Karacaoğlu'nı unutmamış-tık. Geldi ve çalarak okudu:

Kara gözlü güzel seçmen,
Koma beni el yerine..
Kemerine koy listemi,
Dola beni bel yerine...

Koltuğu yolla dosta,
Oylar devşir deste, deste,
Seçilmezsem gönlüm hasta,
Düşeceğim çöl yerine...

Karacaoğlu der nolayım,
Kulun, kurbanım olayım,
Ey seçmen kölen olayım,
Koklam seni gül yerine...

Meşhur Âşık Gевherî'ye de soralım dedik. He-men çağırıldı. Gelir gelmez yanık sesiyle okuma-ya başladı:

Elâ gözlü nazlı aday,
Benim gönlüm alan gelsin..
Partiler bilmez ilâcım,
Seçimlere salan gelsin...

O yana, bu yana bakma,
Çiğirimi oda yakma,
Elini cebine sokma,
Cüzdanına dalan gelsin...

Gevherî'yim kimse bilmez,
Aday oldum yüzüm gülmez,
Partimi söylesem olmaz,
Sandıkları dolan gelsin...

Sıra meşhur koç yiğit Köroğlu'nundu. Köroğ-lu Çamlıbel'den iner gibi güldür güldür etrafını titreterek geldi. Hemen gür sesiyle okumaya baş-

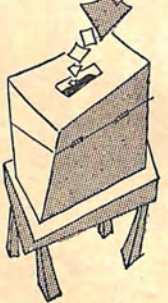
Benden selâm olsun aday beylere,
Şehirden köylere yaslanmalıdır..
Demecin, söylevin gürültüsünden,
Dağlar seda verip seslenmelidir...

Hep adaylar sıra sıra dizilsin,
Kalemler oynasın liste yazılsın,
Yanılış varsa içlerinde bozulsun,
Nâmertler yerinde paslanmalıdır...

Benim partim düşer mi hiç şamından,
Ayırır çoğunu er meydanından,
Kırat köpüğünden, namert kanından,
Çevrem dolup, dizgin ıslanmalıdır...

Artık biz de yorulmuştuk. Masamızın başın-dan kalkmadan evvel hepsinin ruhuna birden bir teşekkür mesajı gönderdik ve fâtîha okuduk.

Ruhcu BABA

Politikacılar sadece kendi çıkarlarını düşünüyor. — Gazeteler —

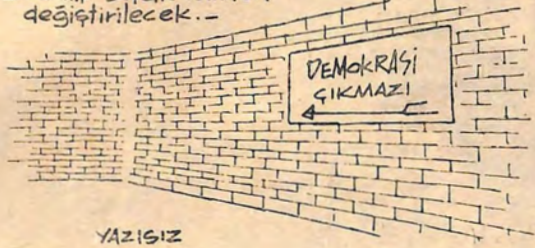

«Milletle eleleyiz!»

ayna

Semih Balcıoğlu

- Komik sokak isimleri değiştirilecek.. -

YAZISIZ

- Ay'da yürüyen Astronotlar Türkiye'ye geliyor -

YAZISIZ

- Bir fotoğrafçı Arkadaşını vurdu.. -

- LÜTFEN KİMİLDAMAYINIZ !..

- A.P.'nin seçim dosyası beş kilo.. -

YAZISIZ

B U hafta bir iş çıktı, Los Angeles'e gitmek gerekti; Kuzey Amerika kıtasının batı kıyılarında doğru yollara düştük.

Haritanın bir yerinde iri kırmızı harfler dikkatimi çekti:

«Kötü Topraklar. Amerika Federal Hükümeti tarafından millî bir hazine olarak saklanan bu bölgeyi görmeden geçmeyiniz.»

Merak bu ya, saptım o tarafa. Altmış milyon yıl önceki jeolojik olaylar sonucunda ortaya çıkmış, sütüklü kahve renginde, taş sertliğinde, kupkuru, gerçekten berbat topraklar. Grişte de bir levha:

«Geçen yüzyılda bu topraklardan ekmeğini çıkarmaya çalışan kişilerden birinin millî bir âbide olarak aynen saklanmış çiftliği. Görmeden geçmeyiniz.»

Oldu olacak, şunu da görelim dedik, bilet gişesine yüklice bir para ödeyip âbide çiftliğe girdik. Kuyu, ahır, ağıl, kümesler, he-lâ külübesi, üç odalı bir ahşap ev. İçinde mutfak, kiler, yıkanmak için ayrı bir bölge. Yatak odalarında somyali karyolalar. Duvarlarda resimler. Kitaphkta kitaplar. Kapının önünde faytonumsu bir araba.

Çıkarken gişedeki kadına sordum:

— Kuzum burası neden âbide? Dikkate değer nesi var yanı?

Hayretle yüzüme baktı:

— Şartların korkunçluğunu görmediniz mi? Bir ailenin bu kadar sefaletle dayanabilmiş olması dikkate değer değil mi sizce?

Hı mı deyip tekrar yola düzeldük, ertesi akşam San Francisco'ya vardık.

Turistik bilgi diye dağıtılan

YELPAZE

REFİK ERDURAN

HAZINE DEDİĞİNİZ...

broşürlerde şöyle lâflar var:

«San Francisco Amerika'nın en görülmeye değer şehridir. Dünyanın en eğri büğrü sokağı buradadır. Yüreğinizi ağızınıza getirecek yokuş tramvaylarına ancak burada binebilirsiniz. Canınız eğlence istiyorsa unutmayınız ki alıtsızlık ve üstsüzlük burada icat edilmiştir...»

(Elbiselerinin üstünü de, altını da çıkarmış kızların müşterilere hizmet ettiği lokantalardan, barmenlerden falan kinaye. Bizim basın bu sosyolojik gelişmeye «uçsuzluk» adını taktı ama bendeniz o deyişimi hiç beğenmiyorum: söz konusu uzuvları örten giyim eşyası «uç» değil ki!)

San Francisco'nun turistik propagandası şöyle devam ediyor:

«Bazı hassas burunlara kötü gelse de herkese unutulmaz kokular tanıtan balık pazarları, Çin mahallesinin gürültülü sokakları, ünlü Alcatraz hapisane adasıyla San Francisco dünyanın en renkli şehirlerinden biridir. En büyük deprem ve yangınların da hâlâ izlerini taşıyor...»

İki gündür görmekteyim San Francisco'nun bütün bu renklerini.

«Dünyanın en eğri büğrü sokağı» denilen yer pırıl pırıl kırmızı parke taşlarıyla dümdüz döşenmiş, iki yam çiçek bahçeli üç dört keskin viraj.

Yokuş tramvayları kimsenin

yüreğini ağızına getirmiyor; çünkü bunlar aslında yeraltı kablo-larına bağlı, gayet emniyetli taşıtlar.

Alcatraz Adası öyle bir ada; otel duvarlarına asılı birkaç fotoda başka deprem ve yangın izi de görmedim.

Belli burnum ve kulaklarım hassas değil; ama ne balık pazarlarının kokusu kötü geldi, ne de Çin mahallesini fazla gürültülü buldum.

Bazı semtlerde koca koca işaretler ve resimlerle ilân edilen «üstsüzlük ve alıtsızlık» hikâyesine gelince... Açın bizim büyük gazetelerin sayfa sayfa gazino redâmlarını, orada öyle örneklerin alâsını bulursunuz.

San Francisco'ya her yıl milyonlar döken yerli ve yabancı turistlerin hayranlıklarını görünce beni bir düşünce aldı. Türkiye'nin turizm propagandasını biz yanlış yapıyoruz galiba.

Konuyu şöyle bir açıdan işlese nasıl olur dersiniz:

«Geçmiş yüzyıllarda değil, günümüzde uçsuz bucaksız kötü topraklarla boğuşan yeraltı köylülerinin tüyler ürpertici mücadelelerini görünüz!»

Dünyanın yalnız en dönemeçli değil, en bozuk yüzeyli, en çukurlu, en çamurlu, en tozlu, en arnavut kaldırımli eğri büğrü sokaklarını aşmayı deneyerek sabırınızı ölçünüz!

En geniş yangın yerleri, en el

değmemiş zelzele çöküntüleri, en belâh su baskını heyecanları buradadır!

Dünyanın en gür sesli satıcılarının, en korna meralcisi şoförlerinin, en keskin düdüklü polislerinin doldurduğu sokakların konserini kaçırmayın!

Bakalım burnunuz ünlü çöp-lüklerimizin râyihasına dayanabilecek mi?

Rengârenk İstanbul'u sakın görmeden geçmeyiniz. Yıllarca emniyet kablosu olmadan da üstünden vızır vızır tramvayların inip çıktığı, bugün de altı yünden çeşitli taşıtların birbirlerini ıskalamaya çalışarak ecelle cille-leştikleri Şişhane yokuşu İstanbul'dadır.

Boğaz kıyılarında dolaşın; dünyanın en düzensiz deniz ve kara trafik bölgesi sıfatının hakkıyla elde bulundurulması sayesinde suya uçan otomobilleri, çarpışıp yanan tankerleri, gemilerle tokuşup yıkılan yalıları seyredin.

İstanbul limanına girerken tam karşınızda görülen dev Selimiye Kışlası 6 Eylül 1955 karışıklıklarından sonra dörtbir kişinin içine tıkıldığı bina, sağımızda kalan Yassıada ise o günlerin iktidarını bes yıl sonra bütün kabinesi ve parlamento kadrosuyla birlikte barındıran misafirhanedir.

Eğer üryanlığa meraklıysanız, ülkemizde yalnız üstsüz ve alıtsız değil, yansız, önsüz, arkasız nice garipler bulabilirsiniz. Sakın görmeden geçmeyiniz!»

Bu propaganda yeteri kadar tekrarlanırsa belki turist çekmekle kalmaz, her gün çevrelerini görmeden geçen Türk vatandaşlarını da olur ki o huylarından kurtarır. Ne dersiniz?

Refik ERDURAN

— Bu seçimi ben kazandım... Karınız beni seçti!

PAZARTESİ

Kırıntısı kalmaz!

Seçim haftasına girerken ilk bakışta politik gibi görünmeyen bir haber: «Ari çıkartmak için ateş yakan bir vatandaş, 50 hektar ormanı yaktı!»

İlgisizlikle bilgisizlikten doğan felâketleri dikkate alsın da, Tanrı halimize acısın.

Zira kovandan ari çıkartmak için ateş yakan vatandaşın dikkatsizliğiyle, sandıktan adam çıkartmaya kalktı mı, yanan sadece 50 hektar orman da olmaz. Güzelim tülkemiz öylesine tutuşur ki, su bulana kadar kırıntısı kalmaz!

Öyleyse şapkamızı önümüze koyup derin derin düşünelim, sonra ne yaptığını bilen bir kimse rahatlığıyla oy vermeye gidelim.

SALI

Ondan sonracağıma...

Biz hâlâ «AP. DP'nin devamı mıdır değil midir, dostu mudur, düşmanı mıdır?» diye çekişe duralım, hilâfet de temsilcisini çıkardı karşımıza! Ne var ki, bu bir bayan. Ama öyle sıradan bayarlardan değil. Hazreti Fatma ile aynı ayda doğan, Çörçil ile aynı burçtan olan, elinde Peygamber sülâlesinden geldiklerine dair fermân bulunan bir bayan.

Osmanlı İmparatorluğu vârislerinden ve Abdülhamit'in yeğenlerinden bir hanım.

Seçileceğine inanmış. Bu nedenle bütün partilerin dışında kalmış. Bağımsız yani. Üstelik Demirel'in de sempatisini. «Demirel bir Napolyon'dur» diyor. Çünkü Napolyon'un burcunda doğmuştur.»

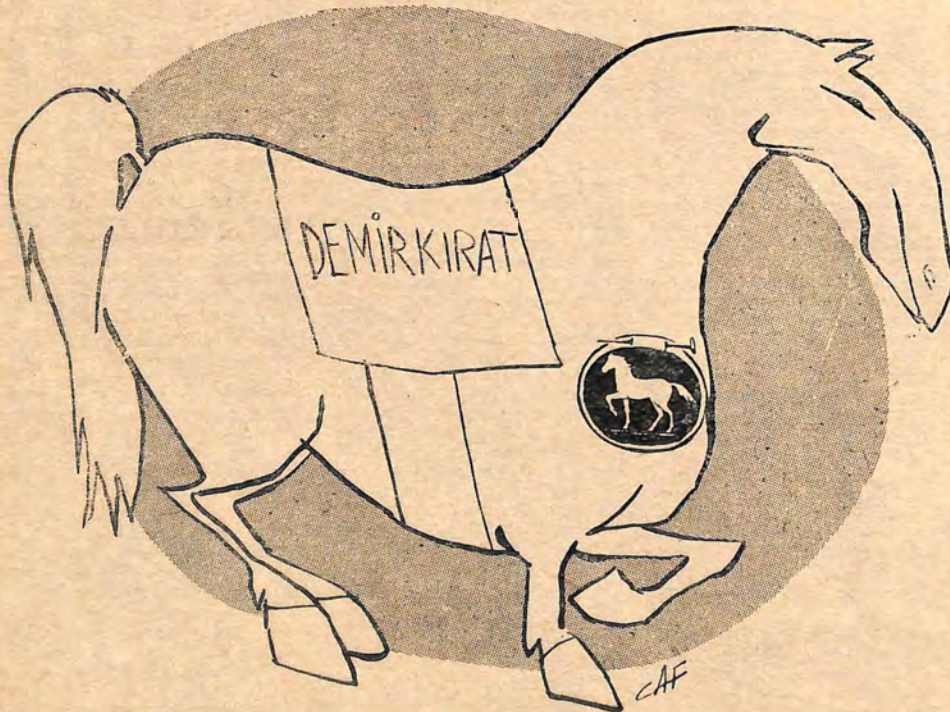
«Hadi canım...» demeyin. Armut yabana değil, dibine düşmüş. Nur içinde yatsın, annesi de oldukça hünerli bir hatunmuş. Atatürk bırak saydı pekâlâ İmparatorluğu da, Cumhuriyeti de bir arada idare edebilecek güçteymiş. Çünkü, o da İngiliz İmparatoriçesi Elizabeth'le aynı burçta doğmuş.

Gözü tok mu tok. Sadece iki yıl

DÖRT SENE

Eski DP'liler AP'yi destekliyeceklermiş. — Gazeteler —

ROZET!

milletvekilliğinde kalacakmış. Kalması da kötü bir maksatla değil hani. İki yıl içinde yurt sorunlarını halledecek, hükûmete yol gösterip, Başbakanı akıl verecek, o kadar. Konut sorununu kökten halledecek önemli plânları var. «Sahil yolunu doldurarak yalılar yapacağım» diyor ve devam ediyor: «Tabii herkes yalıdan hoşlanmaz. Onlara da Londra asfaltında evler yaptıracağım.»

Mesken sıkıntısı bitti mi? Bitti. Gelelim geçime... Pek açıklamamakla beraber, niyetine bakılırsa gıda sıkıntısı çekenlere pastalar, kurabiyeler dağıtacak, susayanlara limonatalar sunacak.

Bunları neyle mi yapacak? Aman efendim, onu da sarayımız sultanımız düşünecek değil ki... Gereken parayı Devlet-i Osmaniyye dış ülkelerden bulacak.

Fikir güzel olmasına güzel ya, sarayda dura dura tazeliliğini kaybetmiş galiba!

ÇARŞAMBA

Ne hikmetse...

Rahat batmış olmalı ki, trafik derdinden bıkan Londralılar, İstanbul'da uygulanan dolmuş usulünün getirilmesi için teşebbüse geçmişler.

Şu trafik denen rezaletin hikmetine bakın. Yerlisi sabahtan akşama kadar geçecek sokak arıyor, yabancı hayran kalıyor!

Birader bu kördüğümünü o kadar beğendinizse biz buradan talimat verelim, siz orada uygulayın.

Onbinlerce taşıtı bir şehre yığarsınız. En kalabalık kavşakları «Geçit yapıyoruz» diye bir güzel oyarınız. Heyecanlı olması için bir miktar da minibüs koyarsınız, dert nasıl olurmuş anlarsınız.

DE BİR GÜN!

Tarife aklınız yatmadıysa birkaç eleman gönderelim, bir ayda İstanbul'a benzetsinler sizin Londra trafiğini.

PERŞEMBE

Ola ola...

AP'den atıldığı için seçimlere bağımsız aday olarak katılmak zorunda kalan Hamido, «Pirimizin emrinde bir İslam mücahidiyim» diyor.

Pir, ümmetçi Türkiye kuracağını vaadeden Erbakan, «İslam mücahidi» ise kendi.

Aaah, ah! Politika uğruna, vatan millet uğruna ne boyalara battı, ne kalyanlara girdi şu Hamido. Bar fedaileri gibi Mecliste silah çekip adam mı dövmeydi? Partiden ihraç talebiyle Haysiyet Divanına verildiğinde «Hiç kimse beni bu partiden atamaz» diye arkadaşlarına göz dağı mı vermedi?

Sözün kısası, kurt oldu, kuzu oldu, kabadayı oldu, derken yürekleme yürekleme «Mücahit» oldu.

Bakalım zaman daha neler gösterecek bize? Politika bu... Adamı vezir de eder, rezil de... Hele vezirlik de tarihe karıştığına göre, dönüşsüz bir yol kahyor geriye.

CUMA

Son buluş

Havalanan üç uçaktan birinin Küba'ya kaçırılmasından bıkan Güney Amerika ülkelerinden biri, kaçırma olaylarını önlemek için Küba'ya ayda bir kere bedava uçak seferleri düzenlenmesini hükümetine teklif etmiş.

Eğer teklif kanunlaşır da uygulan-

— Git, seçimi kazan. iktidara gelmeden buraya gelme!..

maya başlarsa, hele hele umulan sonuç alınır, diğer alanlarda da aynı çareye başvurulabilir sanırsınız.

Örneğin, otomobil hırsızlığı moda haline mi geldi? Çabucak çıkarılacak bir kanunla her hırsıza dolaşması için ayda bir otomobil verilir. Yankesicilik mi aldı yürüdü? Her hırsıza ayda bir kere yeterince para verilir. Politika hırsı mı gözleri büttü? Her politikacıya ayda olmasa bile yılda bir kere Parlâmentoya girme fırsatını verilir.

Yalnız bu sonuçunu bizde uygularken çok dikkatli olmak gerek. Çünkü hevesini almak için bile olsa Parlâmentoya girdi mi, ilk iş ken-

dini oraya getiren kanunu değiştirmeye kalkar mübarek!

CUMARTESİ

Sloganlardan ilhamlar

MP. «İdareyi halkın hizmetine vereceğiz.»

AKBABA: Devir teslim işleminden sonra herhalde sizi yine muhalefette göreceğiz.

YTP. «Dinde reform, ibâdetinde hürriyet, kazançta bereket.»

AKBABA: Uçmakla kalkınmayı karıştırdınız hazret.

AP. «AP. senin eserindir.»

AKBABA: Aman efendim, böylesi ne san'at değerinden uzak çırpıştırma «Eser» değil, «Taslak» denir.

CHP. «Herkese bir ev, muhtarlara maaş.»

AKBABA: Karne sistemi de uygulanırsa 1946'dan önceye dönülür yavaş yavaş.

TİP. «Suyun başına sen geçecek-sin.»

AKBABA: Ve ömrün boyunca ak-masını bekleyeceksin!

PAZAR

Bize sorarsanız

Demirel'i korkaklıkla suçlayan YTP. sözcüsü Apaydın, «AP, DP'nin devamı değildir» diyor.

Bırakın şu kısır çekişmeleri Al-lahışkına. AP, DP'nin ne düşmanı, ne devamıdır. Bize sorarsanız «Tay» ıdır!

— Eyvah, yandı muhalefet... Seninki acı konuşacak!..

MÜHTEREM efkâr-ı umumiye bey âbilerim ve de kamu oyu, değerli kardeşlerim,

Sizlere bu açık mektubu dilekçe ve istida mahiyetinde yazmış bulunmaktayım. İsterseniz beyanname olarak da kabul edebilirsiniz. Demek istediğime gelince... Benim de jübilemin yapılmasını diliyorum.

İçinizde Züfretin Külbey adını duyanlar pek çoktur sanırım. Eğer duymayanlar varsa duyanlardan, bilenlerden sorup öğrenebilirler. Bu işi bizzat ve de şahsen bendeniz yapmak isterdim. Ama artık o biçim fiili faaliyetten vazgeçmiş ve tüm çabalarımı yitirmiş bulunuyorum. Zaten bu yüzden de bir jübile yapıp o hayattan istifa ederek bir köşeye çekilip başımı dinlemek, hatıralarımla başbaşa kalmak, jübile hasılatıyla yolunu bularak bir iş bulup, özel teşebbüsüne bir başka yoldan devam etmek istiyorum. Yaa...

Şimdi, beni yakından tanıyan bazı dostlarım,

«Ne o, niye çekiliyorsun o anlı şanlı hayattan, a Züfretin, daha sende çok iş var. Taşı sıkısan suyunu çıkarırsın. Vallahi ayıp ettin. Yoksa vidaları mı gevşettin?» diyeceklerdir.

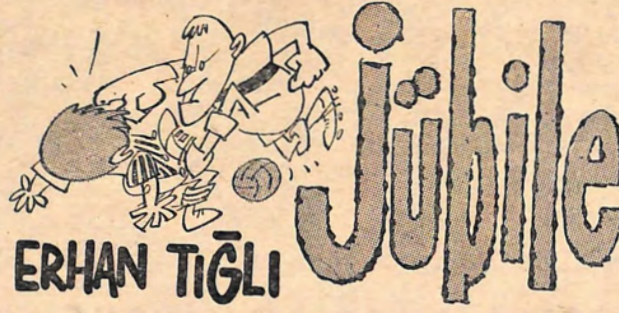
Eksik olmasınlar, sağolsunlar, var olsunlar, ama rica ederim, beni artık rahat bıraksınlar. Baktım, usandım o maceralı hayattan. İnsan dediğin, futbolcu Metin gibi, tam en olgun devrinde, daha henüz unutulmaya başlamadan, yuhalanmadan, kabak tadı vermeden bırakmalı ki işi, namı dilden dile gezebilsin, adı, şanı, şöhreti daha çok yayılabilsin. Herkes tarafından hakkında:

«Şarkılar seni söyler
Dillerde nağme adın»
Ya da:

«Bir şarkılsın sen, ömür boyu
sürecek
«Dudaklarımdan yıllarca düşme-
yecek»

denilebilsin.

Bu karara ne zaman vardığımı belki merak edersiniz. Durun, anlatıvereyim sizlere. Geçenlerde, adı hatırımda değil, oysa gençliğimizde hepsini ezberledik ya, neyse, bir bara gitmiştim. Kafayı şöyle bir dumanlayayım, dedim. Ama iki şişeden fazla içemedim, namussuzum. İlk defa o an düşündüm bu işi. Sonra, derken bir şarkıcı çıktı sahneye. Hemen:

«Söyle ulan şu benim şarkıyı» diye bağırdım.

Şarkıcı: «Hangi şarkıyı?» diye sormaz mı!

Oysa eskiden hepsi de bilirler ve ben geldim mi, daha istemeden kendiliklerinden söylerlerdi. Neyse, bozuntuya vermedim.

«Hangisi olacak bel.. Benim bir tek şarkım vardır» dedim ve şarkımın güftesini okumaya başladım:

«Bana derler külhanlı
Tiğ gibi delikanlı
İçtim başım dumanlı
Hayda hayda bir hayda
Gönüm hovarda
Her gece barda
Çalsın sazlar, oynasın kızlar
Hayda hayda bir haydaa...»

Daha güftemi bitirmeden köftehounun biri:

«Şuraya bak, tiğ gibi delikanlıya bak..» diye lâf atıp sinirime limon sıkamaz mı...

Eskiden kim cesaret edebilirdi ki buna? Değil lâf atmak, ben şarkı, gazel okurken, konuşurken nefes almaya bile çekinirlerdi. Tabii, bu durum vaziyeti karşısında, hemen yürüdüm keratanın üstüne. Verdim yumruğum terbiye ağacına. Ama on dakika sonra bileğim acımaya, elim sızlamaya başlamasın mı!.. —İkinci olarak orada düşündüm bu jübile işini— Fakat yine de erkeklige toz kondurmadım. Vurdum suratımı yumruğuma, vurdum kalçamı ayaklarına. Vurdum omuzumu kafasına... Hasılı kelâm, iyice bir ıslattım keratayı!...

Lâkin eve gidince hasta gibi oldum. Bir süre yataktan kalkamadım. Kara kara düşünerek kendi kendime: «Yol yakinken vazgeç bu

işlerden sen Züfretin. Artık miadin doldu, kontenjanın kalmadı, kapasiten yok. Kurt kocayınca köpeklerin maskarası olur. Boşver artık böyle gösterilere. Kendini bile bile ateşin içine atma. Bir jübile yap, efendi efendi kuyuna köşene çekil» dedim.

Ve işte sizlere bu nâciz açık mektubu yazıyorum. Biyografimi ve de tercime-i halimi yazarak, gerçekten jübilemin yapıp yapılamayacağını sizlerin oyuna bırakıyor ve temiz vicdanlarınıza sesleniyorum.

Bendeniz komple bir sanatkar, bu memleketi karınca kararınca hizmette bulunmuş, bir meslek erbabıyım. Lâfi fazla uzatmayarak yaptığım hizmetleri, işleri sayayım da size, ona göre âdil bir karar verin...

İlk hizmetimi orta ikide yaptım. Öğrencilerin baş belası, sıfırcı bir öğretmenimiz vardı. Onu dövdüm. Beni okuldan attılar ama o da başka bir yere atandı. Böylece toplum için kendimi feda ederek, ne kadar toplumu bir insan olacağımı ispat ettim. Zaten daha evvelden de arkadaşlarıma nasıl kopya çekileceğini öğretmek bu yolda epeyce kendimi göstermiştim. Daha sonra şoför muavinliğinden erketeciliğe kadar «tür-lü çeşitli» işlere girerek, hayat mektebinden pek iyi derece ile mezun olmayı hakettim...

Her türlü boyaya girdim çıktım ama çok güç konuda ihtisasım ve de uzmanlığım vardır. Birincisi spor, ikincisi sanat, üçüncüsü kabadayılık, külhanbeylik.

Gençliğimde iyi topçuydum. Ama diğer sporları da hiç ihmal etmezdim doğrusu. Yapmadığım spor, oynamadığım takım kalmadı. Antrenör

ve idareciler beni hep kritik maçlarda oynatırlardı. Oyun sertleşmeye başladı mı sırtımı okşarlardı:

«Hadi bakalım, kasap Züfretin.. meydan senin. Birkaç kişiyi sakatlatmadan sakın sahayı terketme» diye öğütlerdi.

Futbolu ve bilcümle sporları bırakınca, transfer ayında oyuncu kaçır-mak, zorla mukavele imzalatmak, bara, pavyona gidip, buraya bizim oyuncuların gelen var mı, diye kontrol etmek v.b. gibi işler yaparak Türk futboluna hizmet etmeye başladım. Tabii, bu arada şike, doping, hakem, oyuncu ayarlamak gibi memleket sporunu kalkındırıcı sportif çabalara da giriştim...

Sanatkarlığımıza gelince.. bi kere futbol oynarken rakibime tekme atıp sanki tekme yiyen benmişim gibi yerlerde kıvrınma, vakit geçirmek için sakatlanma numaraları yapmakta üstüme yoktur. Beni seyre-dip rol kabiliyetime hayran kalan filmler aktör olmam için üstele-diler. Hatıralarımı kırmayıp perde sanatkarı oldum bu sefer de... Derken efendim.. gazinocular peşime düşmüş mil.. Şarkı söylemem şart değilmiş, şov yapacaktım. Bunun için de bir iki lâf edip seyircileri oyalamam yetermiş. Ama ben bu kaddarcıkla yetinmedim. Kimi zaman klasik parçaları armonize, arrange ettim, söyledim. Kimi zaman da Abdullah Yüce'vâri:

«Ey sıyalı gözlü kadın

Nedir senin göbek adın?»

diye derken asıldım...

Derken ilerlettim işi. Şarkı sözü yazdım, plâk doldurdum.

«Aşk ne de hoştur

Koştur da hoştur

Aşksız adam vallahi

Boştur da hoştur»

adlı arrajmanımdan altın plâk kazandım.

Yazdığım «Koruk Ağacı» adlı roman bir gazetede tefrika edildi, ki-tap halinde basıldı, filme alındı. Ayrıca yazdığım çeşitli şiir ve yazılar dergi ve gazetelerde yayınlandı.

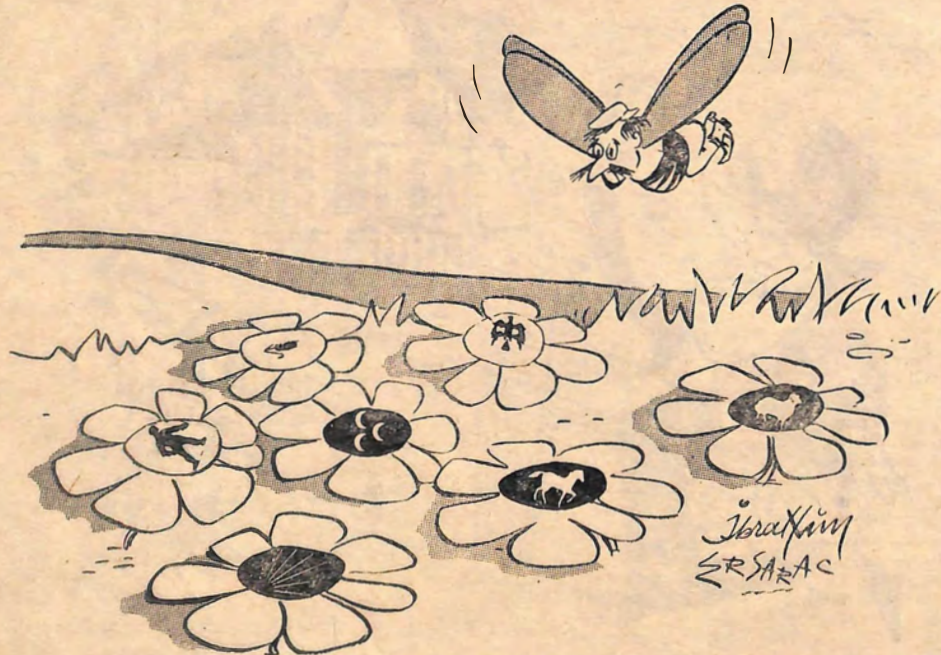
Kabadayılığımıza, külhanbeyliğimize gelince.. İlk kabadayılığımı tembel, yaramaz öğrencilere zayıf vermekten başka bir suçu olmayan öğretmenimi dövmekle yapmıştım, biliyorsunuz, yukarda arz etmiştim. Top oynarken, rakiplerimin üstüne düş-mam gibi saldırp, hakeme itiraz e-derek, seyircilere küfrederek, idare-cileri döverek işime devam ettim. Sporlu bırakınca aynı marifetimi bir başka yoldan yine sürdürdüm. Film çevirirken de alamadım huzum. Üç prodüktör, beş rejisör, altı aktör, üç aktrist dövdüm. Aleylimde yazı yazan üç gazeteciyi kovaladım. Beş eleştirmeciyi de tehditle yola getirdim, hakkımda övgüler yazdırdım... Ayrıca dövdüğüm, sövdüğüm daha bazı kişiler de vardır ama bunlar önemsiz kişiler olduğundan burada adlarından bahsetmeyi gereksiz buluyorum.

İşte, yukarda kısaca hayatımdan, özelliklerimden söz açtığım bendeniz artık fiilen bu tür işler piyasasından çekildiğimi bildirir, sayın efkâr-ı umumiye bey âbilerimden ve de kıymetli kamu oyu kardeşlerimden jübilemin yapılmasını diler, hepinize muhabbet, saygı, sevgi, içtenlik, samimiyet dolu selâmlarımı iletirim. İligi ve alâkanıza şimdiden teşekkürler.

Züfretin Külbey
(Sâbık ve sâkıt futbolcu, idareci, artist, şovmen, şarkı sözü yazarı, şair, yazar)

NOT:

Jübilem yapıldıktan sonra sayın politikacıların emrinde ve hizmetindeyim. Artık bundan sonra yalnız kendilerine hasredeceğim tüm benliğimi. Bilumum önseğimlerde delege, asıl seçimlerde oy tavlamaşyon ve aktarmasyon işlerini yapar, beni de milletvekili seçtirirlerse Mecliste Hamido'yu aratmam. Senatraklı adam oluyorum gayri. Oturaklı o-labilirim. Bilvesile hürmetler.

SEÇİM!

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1273 — YIL: 1999 — EĞRİYE DOĞRU — DOĞUYA EĞRİ —

Mevsim başı dolayısıyla büyük hamle

Artık kendinizi her an Akbaba'nın içinde bulabilirsiniz.
Çünkü: SUAVİ SÜALP
modern metotlarla aranızı karışıp hayatınıza biletsiz girecek.
Her an poz. — Her saniye hâdise. — Her türlü konu. —
Hakikî gerçek. — Çeken: FOTO SUAVİ GÖRÇEK
Dünyada ilk defa — Balkanlarda ikinci — Ortadoğuda
hiç denenmemiş FOTO ESPRİTASYON.
15 Ekimden itibaren maalesef her yerde.

SEÇİM KONUŞMALARINI DİNLEMEYENLERE

AP. — KIRAT MEYDANI — KONUŞAN : SÜLEYMAN DEMİREL

Muhterem vatandaşlarım... El-hamdülillah şimçek aranızda bulunmaktan dolayı bütün vatan sathında yükselen kıratlı bayrakların arasında yapcez edicez diyerekten tekrar karşınıza çıkmış bulunuyorum... Bizi seçin, kurduğlarımızı ve kuracaklarımızı tekrar tekrar tekrar kurcez... Sözlerimdeki mânâyı anlayan anlar, anlamayana da anlayıver de-yivericez... Adalet Partisi size

kollarını açmış beklerken başka partilerin kollarına atlıvericez diyenler çıkabilir... Biz bunlara da kollarımızı açivericez... Boğaza köprü, her köye su getirivericez... Sizlere yeni yeni dolmalar yuttururicez... Yutmayanlara da başka usullere başvurup yutturmaya çalışıvericez... Türlü çeşitli partilerin arasında şahlanan Adalet Partisinin şimdiyecek yaptıklarını deyiverin bana bakim... Onlar ne kadar çırpınırlarsa çırpınırlar yine bu seçimi biz alıvericez... Vatandaşlar, Adalet Partisi herkesi memnun etmiştir, daha da edivericez... O yunu atmadan önce kıratı dönüp şöyle bir bakıver... Sonra oyunu atıver... Atandan da atmayandan da Allah razı oluvsin... Deyeğim bu kadâ... Hadi eyvallah muhterem vatandaşlar...

CHP. — ALTIÖK MEYDANI — KONUŞAN : İSMET İNÖNÜ

Muhterem vatandaşlar, sevgili hemşerilerim... Paşa artık konuşamaz diyorlar... Efendim... bir şey mi dedin?... İşte yine zar zor kürsüye çıktım... Siyasî hayatımızın bir vecibesi olarak Cumhuriyet Halk Partisi, halkın partisi olmaktan öteye gidememiştir, diyenlere cevap vereceğiz... (Ecevit biraz sü)... Evet muhterem hemşerilerim, Cumhuriyet Halk Partisi ortanın solunda olarak tekrar kar-

şınıza gelmiş bulunuyor. Ne yaptılar?... Neler getirdiler?... Hep benim yaptıklarını kopya ettiler. Onlara kopya kalemini kim verdi?... Bunu söyledim mi?... Söylemem... Ben az konuşur çok çalışırım... İçlerinde benimle sarınc oynayacak çıksın, ben de oynamaktan çekinmem... Siyasî hayatımda hep oyun oynadım... Her çeşit muzaveretin karşısında açık ve ortanın solunda duruyorum... Daha öteye gidemem... Doğru olmaz... Vatandaşlarım oyunuzu beş seçimdiz bize veriyorsunuz... Artık son bir kere daha başınıza geçmem şart oldu... Paşayı seçme diyorlar... Siz onları dinlemeyin seçin... Yahuutta demokrasiden vazgeçin... Sandık ordadır... Hadi gidin atın... Akşama da erken yatın... Yarın sabah sandıktan kimin çıkacağı belli olmaz... Hepinizi saygı ve Ecevit'le birlikte selâmlarım...

MP. — ZİYAFET MEYDANI — KONUŞAN : OSMAN BÖLÜKBAŞI

Saygı değer vatandaşlarım... (Çok hızlı...) Burda benim konuşmamı dinlemek gafletinde bulunduğunuzu söylüyorlar... İşte çanta içindekileri bir ortaya serersem ne olur?... Hepsi ben den çekiniyorlar... Kim ne yaptı?... Biz bir şey yapmadık... İstemediğimizden yapmadık... Muhalefet benim makamımdır... Konuşacağım, konuşmaktan beni kimse menedemez... Osman Bölükbaşı, çok konuşmuş da, palavra atarmış da, falan da, filân da... Yalan, işte çanta, açmam... İsrar etmeyin... Açarsam bütün vesikaların palavra olduğunu görüp belki tahtelşuurunuzda bir şüphenin uyanmasını meydana koyacağından korkanlar vardır... Ben korkmam, Siyasî hayatımda kimseden korkmadım... Size son yazdığım bir şarkı güftesini okuyarak konuşmama son vermek istiyorum...

Ey vefasız demokrasi... Mahfettin herkesi, Osman Bölükbaşından başka, Kimsenin çıkar mı böyle dik dik sesi... Seni kurtaracağım derken İsmet, Süleyman beye oldu kısmet... Barı Osman, sen de böyle vâzilyeti idare et...

Hepinizi en derin hürmetle selâmlarım... (Lokanta nerde?)

TİP. — ÇİRCİR FABRİKASI SALONU — KONUŞAN : MEHMET ALİ AYBAR

Marabalar, ırgatlar, emekçiler, yemekçiler ve öbür vatandaşlar... Soldayız ve hepimiz ayrı yoldayız... TİP. parçalandı diyorlar... Yalan... Bizim tipimiz sizin tipinize uymuyorsa bize oy atmayın... Sömürülenler, sizi kimin sömürdüğünü ben de pek bilmiyorum ama elbet bir gün anlayacağız... Komprador kapitalizmini ezecek olan sizlere şunu demek isterim ki, eylemlerinizi iyice eylemeden eyleme geçmeyin... Aklınız varsa kimseyi seçmeyin... Bu seçimden sonra grup kuramazsak kısmet bu kadarmış demiyeceğiz ve öbür seçime kadar mücadelelemize devam edeceğiz... Siz yine oyunuzu bildiğiniz yerlere atın... Aklınız elbet bir gün

başınıza gelecektir ama, aması da var... Bana ayrılan zaman bu kadar... Hepinize iyi seçimler diler Mehmet Ali Aybar... Ne oldu yâni, birşey mi var?...

GP. — Pastırma Meydanı — Konuşan : Turhan Feyzioğlu

Sevgili hemşerilerim... Güven Partisine güvenin... Pastırmanın çemenini yemeyin... Biz yedik bu hale geldik... Ne taraftan olduğumuzu anlamamıza lüzum yok... Paşaya atmayın da kime atarsanız atın... Kovalisyona gireceğiz ve en aşağı beş Bakanlık alacağız... Biz ona oynuyoruz... Bilmem anlatabildim mi...

MHP. — ÖTÜKEN MEYDANI — KONUŞAN : ALPASLAN TÜRKES

Bozkurtlarım... Sevgili vatandaşlar... Biz taa Ortaasya'nın ortasından kopup gelen bir partiyiz... Herkese bir at, herkese birer duble kıymız, herkese birer çadır, herkese birer ok ve yay vermek için bu seçime giriyoruz... Komandolarınız aslanlar gibi yurdun her köşesinde yetişmektedir... Burasını kurt yuvasına çevireceğiz... Okulları da yavrukurtlara teslim edeceğiz...

Bizi seçmezseniz Altay'dan attığımız ok Alp Dağlarını aşıp bu meydana düşebilir... Milliyetçi Hareket Partisi hep hareket halinde olduğundan bereket de getirecektir... Ahlâk, terbiye, örf âdet, falan gibi şeylere meraklı olanlar oyunu bize versinler... Parolamız herkese birer at, oylandıktan sonra dört sene yat...

YTP. — Bedesten Meydanı — Konuşan : Yusuf Azizoglu

Muhterem vatandaşlar... Devri demokrasiden bahsederken evvel emirde devri ikbale münkalız olmak suretiyle bu seçim sathı maliline girmiş bulunarak hepinizi en derin hürmetlerimle selâmlarken şu hususu belirtmek isterim ki... (Yeter, söz milletindir) sesleri arasında çımız...

ahşap malzemeyi ise...

Pinotex

Bütün ahşap işlerinin rutubet, küflenme, hava kurtlar ve haşere taşıyan en iyi mükafatı (Tahia Koruyucu) PINOTEX tir.

Mobilya Kapı Dolap Pano Pencere Tergâh Lambel Parko Raf Döşeme Karoser Sıra

SENTEYİN BELÜZÜK BOYA VE VERNİK FABRİKALARI - İZMİR

v. s. gibi aşçıdan mamul malzemelerin uzun zaman ayu sağlanılma size hizmet etmesel. Kıs. onları dahil ve her tür türlü eliyse karşı PINOTEX Tahia Koruyucu ile garanti altına alınmışsınız. Her cıplı reaksiyi PINOTEX oğ. tahaya fırça ile sürülür. PINOTEX, gelfit olduğundan tahtanın

karakteristik göründüğünd bozamaz. tahta üzerinde kadife gibi bir matlık basıl eder ve istenirse sürtülecek boyu ve verniçe sablan bir zemlin hazırır.

(A. : 167)

MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için eminizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IB M makinaları ile teçhiz etmiştir. çalışmalarımız da "Emniyet ve Sûret" parolamızdır.

Delta Reklamcılık

(Basın : 60103 - A - 20168 — 165)

tasarruflarınızı en iyi
değerlendirebileceğiniz
banka

**TÜRKİYE
EMLAK KREDİ BANKASI**

(Basın : 60193 - A - 20331 — 166)

**BASIN
İLAN
KURUMU**

yurt içinde
ve dışında
etkili
ve israfsız
reklam
ve tanıtma

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 61000 — 164)

Ankara

ÜNİVERSİTENİN BAŞINDA

Şşşit yeter bre!

Seçim fırtınası her bir partiden, önünüze, gövdeden kopmuş yapraklar gibi yeni «kurtarıcılar» suna dursun; ben, hepsinden uzağa düşmüş ve çamura saplanmış bir yalnız ot gibi onların kasırgada, döne döne yere konmasını seyrediyorum. Ben, başka türlü kopmuşum gövdeden... Onlar yeni yeni gövdelere kolaylıkla tekrar saplanabilirler, ne mutlu onlara! «Ali yerine Veli, Kasım yerine Rasim» artık seçim benim için bu! Neden uzun zaman başka şey sandımdı ki?...

«— Efem memleketin kaderi...»

«— Şşşit yeter!... Onca büyük kavram, Ali'yle Veli'nin Rasim'le Kasım'ın, mide ve göbeğiyle kalmı olamaz... Şşşit yeter bre!...»

Yâran, kayırma... memleketin kaderi...

Dışarıya sızlamaya sözlemeye gitme... Memleketin kaderi...

Uçakta, alaturka kâhve ısmarlama ve servisi geciktirme «makamım hey makamım» diye... Memleketin kaderi...

Zararsız en hafiflikleri sıralıyorum, en!... Daha ağırıklarını ister misiniz?

Şşşit yeter bre! Yetmez mi?...

Üniversite...

Politikacıların çevirmiş olduğum, çatik ifadeli yüzü, üniversiteye çeviriyorum. Birkaç zamandan beri çalkantıları şiddetlenen üniversiteye...

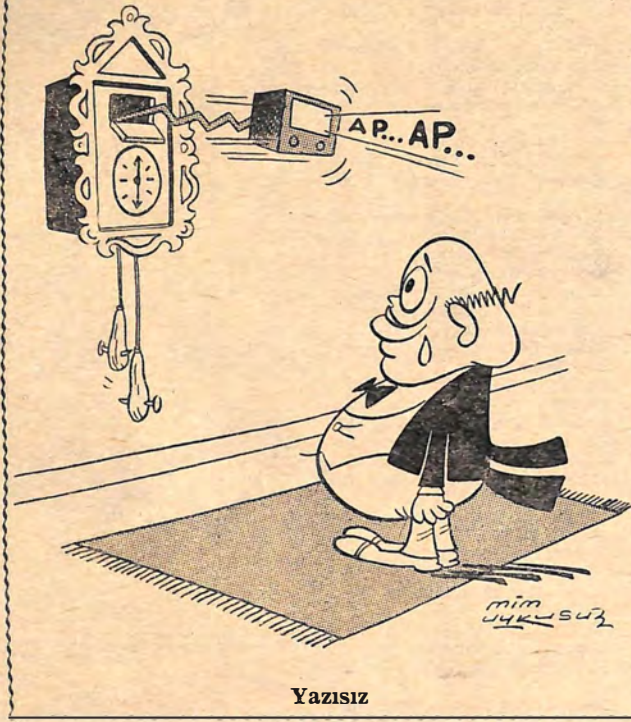
İzliyorum gazetelerde olayları ve «atıldı satıldı» diye sözü geçen körpecik yüzleri. Çoğu benim Ahmet'imden altı veya yedi yaş büyük... Bakışları temiz, ifadeleri yalın, dünyayı yargılayan çocuk yüzleri... Ben bu yargıların önünde hüküm giymek istemezdim. Sen Akbabam?...

Bu yüzler, kırk yaşına varınca acep hangi ifade giyinecekler?... Çıkarları yerleşince, gençliklerinden ve hayatlarından başka kaybedecek süflü şeyler biriktirince... Onlar da acep her türlü görevlerini yapmaya, kendilerini hayatın ucuzluğuna terkettikleri için, karşılığın dikilen çocuklarına aynı yıpranmış lakırdıları mı kullanacaklar: «Nizam, intizam, saygı, dejenere gençlik, Bizzzz... Bizzzz... Bizzzz...»

Vızzzz...

Hadi ucuz laflara sapsınlar isterlerse, ama «o zaman aklım olsaydı» gibi ihanetlerde de bulunmasınlar öz özlere... O cins pişmanlıklar, çooook!

AP., TRT Kanununu değiştirmek istiyor. — Gazeteler —

Yazısız

Disiplin :

İstanbul sosyetesinden, hayatı anlamaz irilikte gözlü, «kültürlü» bir hanımefendi, hürriyet ve disiplinden söz ediyordu kendince... İçimde düşünmüğe varan zıtlıklar doğuyordu...

«Efendim... disiplin... Bize disiplin lazım... Birinin şu çocuklara otur şuraya, çalış, kalk şuradan demesi lazım, yoksa olmaz... Olmaz efendim.»

Disiplin, «otur kalk» mış meğrese de, ben bilmiyordum. Zaten ne biliyorum ki! Öyleyse, «gözünü patlatırım oturmazsan» daha sıkı disiplindir herhalde!

İşte, bence, dışından değil içinden içinden Üniversitenin geçici başı Ekrem Şerif Egeli'nin disiplin anlayışı da bu... Nice tersini iddia etse, nice talebelerle anlayışlı «peder» pozu takınsa yine bu...

Ekrem Şerif Egeli :

Muhakkak çok dostu vardır Öyle kişinin çok dostu olur, dostluk kabuktan da olsa. Onu DP. zamanında uzaktan gördüm. Çok itibar görürdü. Tık nazdı. Beyaz saçlıydı. Renksizdi. O zaman bile bir «türlü tüketmişlik» vardı onda. Ama o zamanın politikacılarının da türlü tüket-

Sloganlar karışınca!

Size iki siyasi, iki ticari slogan sunuyoruz. Düşünün taşınm, bunları birbirinden ayırmaya çalışın bakalım:

«Kapılma hiç hayale, ver oyunu hilale»

«Makarnanın âlâsı Piyaledir, Piya!»

«İdarede reform»

«Buzdolabında yenilik»

Var mı içinde siyasetle ticareti ayıracak babayığit?

Mektubu

mişliği olduğu için «geçiyordum». İktidar meraklısıydı... İktidardakilere meraklı... «Allah ömür versin» li. «canım efendim» li, aruz vezni gibi kahplı kıyafetli bir konuşma tarzı vardı.

Bir özelliği de var Ekrem Şerif Egeli'nin... Bir inatçı tarafı... Bir kendi yolunda azimli tarafı... Her halde o taraf, asker ocağında yetişmiş olmasından geliyor... Talebelerden biri tarif etti onu, özel bir formülle: «Bizimle aaay ay, onlarla vaaay vay...»

Şu demekmiş ay ayla vay vay...

Talebe kendisine başvurduğunda, o aruz vezni nezaketiyle anlayış göstermiş, hak da vermiş... Sonra, Senatoda, kendi kuşağından kendi grubu varmış... Onlarla aynı meseleleri ele alınca «vay gidi vay...» gibi lakırdılar edermiş... E, uygarlıktan nasibini almış insan, her yaşa göre başka türlü konuşur... Her dinleyiciye göre başka türlü saz çalar... Tabii buluyorum...

Tabii bulmadığım... Sarp, çetin, kanayan problemler içerisinde çalkanan bir üniversitenin başında, dünyayı aruz vezniyle halletmiş birinin bulunması... O sarp meseleler günkü:

«Gidelim gel selvi revânım yürü Sâdâbad'a» stiliyle halledilmez... Sâdâbad yok artık hiçbir tarafta, değil mi «canım efendim?..»

Nedense böyle mevkiler için, (bir kaç kişi gözümün önünde de) ceviz oynayanlar tercih ediliyor...

«— Ceviz oynamaya geldim odaaa-na...»

«— Allah ömürler versin canım efendim...»

Ve çalkantılar gittikçe şiddetlenir!

Nimet ARZIK

★

Acı sonlar

Kimisi oy avlar

Kimisi toy.

Kimisi politikacıdır,

Kimisi manıtacı.

İkisinin de sonudur ACI...

Samim AGAR

TATLI SERT AİLESİ

çizen: ZEKİ

YİRMİDOKUZ yaşında bir gazeteci olan Dominik, her yıl bir haftasına Avignon'a giderdi. Bu, onun için bir tatil yolu, Paris'le Korsika arası bir duraktı. Günlerini güvercinlerle kaplı meydanlarında sanat konferansları, ya da konserler dileyerek geçiriyor, ara sıra ünlü Avignon köprüsü altında Gard ırmağının temiz sularında yıkamıyordu. Bazı gecelerini ise hafif kadınların odalarında geçirmekle değerlendiriyordu.

Bir gün öğleye doğru belediye parkında dolaşırken, esmer bir genç kıza rastladı. Sıralardan birinin üzerinde yemek yiyordu kız «Öğle tatilinden yararlanılan bir daktilo, ya da satıcı bir kız olmalı» diye düşündü. «Boşver. Çok esmer ve bana göre çok genç.»

Yürüdü. Koskoca parkta, kızın karşısındaki sırada oturan yirmi-yirmiki yaşlarında görünen genç bir adamdan başka kimsecikler yoktu. O da öğle paydosunu değerlendiren biriydi herhalde.

Kıza bir de alıcı gözle baktı Dominik. «Göğüsleri hiç de fena değil. Ayağa kalksa, kalçalarının da dolgun olduğuna eminim.»

Esmer kızın yanına oturdu ve kıza havalardan güzel gittiğinden bahsetti konuşma imkânı yaratmak için. Kızcağız hiç de vahşi değildi. Yabancıların sözlerine terbiyeli bir şekilde cevaplar veriyordu.

Dominik sordu:
— Daktilo musunuz, yoksa herhangi bir mağazada satıcı mısınız matmazel?

— Ne daktilo, ne de satıcıyım mösyö... Arşiv memuruyum.

Şaşırdı Dominik. Bu küçük fare bir arşiv memuruydu ha!

— Öyle mi?... Peki, arşivler arasında ne yapıyorsunuz? Kemiriyor musunuz onları?

Hayır, kemirmiyordu. Yaşlı bir tarihçinin idaresinde sıraya koyuyordu. Esmer kız derli toplu görünüşüne rağmen hiç de sağlık kuralına uymuyordu. Sucuğunu XV. yüzyıla ait bir evlenme senedinin üzerine, peynirini de XVI. yüzyıla ait bir hibe senedinin üstüne koymuştu.

Genç adamın kâğıtlara baktığını fark edince:

— M. Klayn bunların önemsiz kâğıtlar olduğunu söyledi, dedi. Sahiplerinden başka kimseyi ilgilendirmemiş.

Çılginlar gibi gülmeye başladılar. Ama Dominik tetikteydi. Üç gün sonra Avignon'dan ayrılacağı için, boş vakitlerini değerlendirmesini biliyordu.

— Ben de gazeteciym, dedi.
— Öyle mi... Son zamanlarda pek çok gazeteci gelmeye başladı buraya.

— Bu gece benimle Papalar sarayına gelmek ister misiniz?

— Evin haberi yok ki...
— Haber verin öyleyse.

— Bırakırlar mı acaba?... Şimdiye kadar gece hiç çıkmamıştım da...

— Arşiv dairesindeki kız arkadaşlarınızdan biriyle tiyatroya gideceğinizi söylersiniz.

Genç kız karşı sırada oturan adama muzip bir göz attı. Dominik, delikanlının kendilerini incelediğini ve genç kızın bakışına, gözlerini yere indirmekle cevap verdiğini gördü. «Mağup olsa gerek» diye düşündü.

— Kimdir bu delikanlı?
— Bilmiyorum, dedi kız.

— Tanıtmıyor musunuz?
— Hayır... Sadece nereli olduğunu, ne iş yaptığını ve adının ne olduğunu biliyorum.

— Bunları kimden öğrendiniz?
— Hiç. Sağdan, soldan...

— Konuşmaya teşebbüs etmedi mi?

— Belki istiyor ama, cesaret edemiyor.

— Aptalın biri desenize!
— Böyle söylemeyiniz.

— Peki söylemem. Şu halde davetimi kabul ediyorsunuz değil mi? Onu kıskandırmak için yanı...

— Kıskandırmak için mi?...
— Evet. Anladığuma göre siz de onu beğeniyorsunuz. Zira bakışlarınızla yiyecek gibi süzüyorsunuz.

— Hayır işte! Ondan hoşlanmıyorum. Sadece birbirimizi her gün görüyoruz ve durmadan bana bakıyor!

— Ama siz de ona bakıyorsunuz.
— Gözlerimi cebime, ya da arşiv dairesinde bırakmam ya!

— Öyle olsun. Galiba aranızda katalizör olmak bana düşüyor.

— O da ne demek?
— Bir bilim terimidir bu. İki cismin kaynaşmasına yarayan bir üçüncü cisim.

Genç kız hayâllere dalmış gibiydi. Dominik yeniden sadece üç gün olduğunu düşündü ve bu esmer kıza hayâl bulutları arasında bırakmaya gönlü razı olmadı.

— Haydi kalkınız, dedi. Bu akşam arkadaşlarınızla tiyatroya gideceğinizi telefonla evinize bildiriniz.

Kız kalktı, yanındaki erkeğin söylediklerini harfi harfine yaptı.

O andan itibaren Avignon festivali, Dominik için daha neşeli geçme-

— O kadar tatlı kız ki, görenler lokum zannediyor!..

ye başladı. Gece önce bir lokantaya gidip yediler, içtiler, tiyatroya gittiler. Sonra da ay ışığıyla yıkanan romantik çayırarda seviştiler. Kız, aşka pek elverişliydi.

Ertesi akşam arşiv dairesinin kapısında buluşarak bir dere kenarına gittiler. Sarılar giymişti genç kız. İki dakika sonra dere kenarındaki çalıklar üstüne atılverecek bir sarı elbise...

Daha ertesi gün, maviler giymişti genç kız. İki dakika sonra fundalığın üstüne atılverecek olan bir mavi elbise...

Üçüncü gün yeşiller giymişti genç kız. İki dakika sonra otel odasındaki parkeler üzerine atılverecek olan bir yeşil elbise...

Bir sonraki yıl, Dominik, yeniden Avignon'a gitmek üzere bavullarını hazırlıyordu. Hem bu kez bir hafta değil, tam bir ay kalacaktı tatlı anılar bıraktığı yerde. Gazete bir de görev yüklemişti kendisine. Bir aylık çalışma gerektiren ağır bir görev. Gönderilecek eleman aranırken, Dominik gönüllü olarak atılmıştı ortaya.

Esmer kıza hayâl ederek hazırlıklarını tamamladı, valizlerini topladı, tam yola çıkmak üzereyken Avig-

non'dan gönderilen bir düğün davetiyesi aldı. Davetiyeinin arkasına esmer sevgilisi kendi el yazısıyla şu notu eklemişti: «Katalizöre binlerce teşekkürler. Görevinizi yaptınız, parkta karşılıklı bakışıp durduğumuz gençle bizi birleştirmeyi başardınız.»

İsteksizce bavulları yüklenen Dominik, çalışma kamplarına sürülen bir esir gibi Avignon'a doğru yol alırken, bu sıkıcı bir ayın nasıl geçeceğini düşünüp duruyordu.

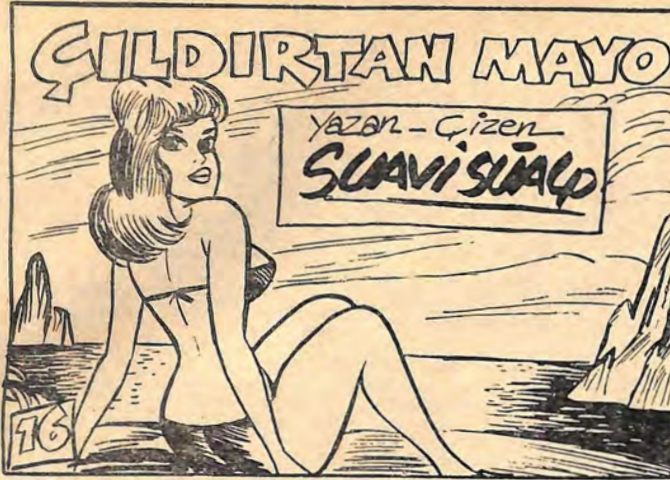
G. Bideau'den

— Kızma ayol!.. Herkes senin gibi sandıktan çıkacak değil ya!

(İlâncılık : 4565 — 168)

SEVGİ AVAZI ÇIK-
TIĞI KADAR HAYIR
HAYIR UYKUM YOK
UYUMUYACAĞIM..
DİYE BAĞIRDI...
FAKAT BİRAZ SON-
RA KARANLIĞTA
BİR ZİYA HÜZMESİ,
YANI IŞIK PARLADI
VE ANNADIN MI...

UYUMANI İSTE-
DİM, ÇÜNKÜ
BİRAZ SONRA
BAŞINA GE-
LECEKLERE
DAYANABİL-
MEN İÇİN
BU ŞART
CİCİ KIZ!..
HADI BAKİM.
CESARET
YAAA..

BU SES
NE? NE...
ÇİRKİN. OO

ÇİRKİNİM AMMA
KAFAM MOTOR GİBİ
GALIŞIR ÜSTELİK DE
HAFİF MANYAĞIM..
İYİ Mİ?

FENA..
LÜTFEN BENİ BU
RAYA NEDEN GE-
TİRDİĞİNİZİ SÖY-
LEVIN...

SENİ SENDEN AYIRIP BAŞKA
BİR KIZ YAPMAK İÇİN KAÇIR-
DIM.. BİLMEM ANLATABIL-
DIM Mİ?

HAYIR!
HAYIR!.. BU
NU YAPA-
MAZSINIZ.

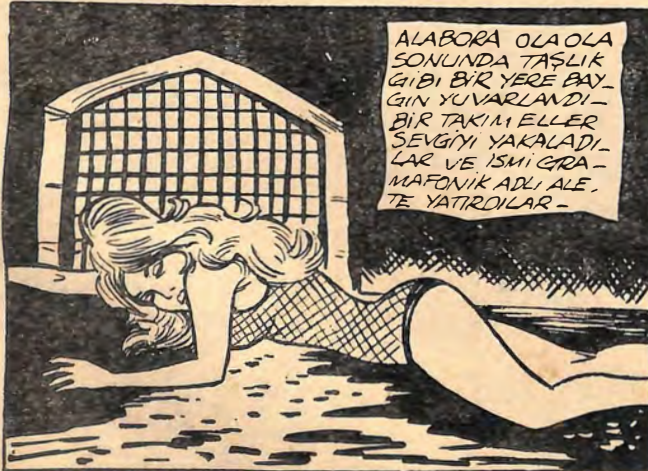
BAL GİBİ YAPARIM
HEH.. HEH.. İSTE İDROFO-
NİK KOLU ÇEKİYORUM..
ÇEEK.. TİM!..

ZORAK KOLUN
DIRIR İNDİRMEZ
SEVGİ BİRDEN
AŞAĞI DOĞRU...

AAAAAH!

VE KUVVETLİ BİR SUAKIN-
TİSİYLE KARISIK YUVARLAN-
DI YUVARLANDI..

OH!
SULARLA
BİRLİKTE
GİDİYORUM.

ALABORA OLAOLA
SONUNDA TAŞLIK
GİBİ BİR YERE BAY-
GIN YUVARLANDI-
BİR TAKİM ELLER
SEVGİYİ YAKALADI-
LAR VE İSMİ GRA-
MAFONİK ADLI ALE-
TE YATIRDILAR-

SEN..SEN.. SEVGİ DEĞİLSİN.. SİN.. Sİ
SEN..SEN.... BİL BAKALIM KİM Sİ

HAYYA!
RENK DEĞİŞTİRME

— Vallahi efendim, sizin dairede çalışan bir memurunuz bizim kızı istemiş. Onun hakkında bilgi alacaktım.

— İlyas efendi için mi?

— Evet, ismi İlyas'mış.

— İlyas efendi çok temiz, çok çalışkan, dürüst bir arkadaş. Şayet kızımı ona verirsən hiç gözün arkada kalmaz.

Adam sordu:

— Acaba durumu nasıl efendim?

— Anlamadım!

— Yani maaş durumu efendim.

— Söyleyeyim...

Müdür, kendisinde bulunan maaş bordrosunu çıkararak İlyas efendinin ayda kaç lira maaş aldığını Nimet'in babasına söyledi.

Adam:

— Çok az! dedi.

Müdür destekledi:

— Az ama ilerde artar.

— Bu kaç yıllık memur?

— Sekiz, ama dokuzuna bastı.

— Kaç lira arttı bu dokuz yılda maaşı?

— Vallahi gerçi 23 lira onbeş kuruş arttı ama, kadrosuzluk...

— Şayet dokuz yılda 23 lira artıyorsa, bundan böyle de ya elli lira artar ya da artmaz...

— Hiç öyle şey olur mu efendim? Kadroyu bulduktan sonra...

— Vallahi benim aklım kadroya madroya ermez bey, paraya erer. Bu adam bu parayla benim kızımı rezil eder. Hayret, kendisine nasıl yetiyor bu para? Neyse, siz kendisine söyleyin, bu iş olmayacakmış deyin. Kızımı benim gibi bir esnafa veririm, hepsinden iyisi. Biz haydi memur olsun, kızımız daha çok rahat eder dedik ama bu parayla insan rahat yüzü göremez ömür boyu.

Adam ayağa kalkınca, müdür bey onu kolundan yakaladı:

— Biraz daha düşünerseniz, dedi.

— Vallahi bunun nesini düşüneceksin müdür bey. Bu adamın ilerde mebus olacağı yok ya...

— Yok canım, ilerde bir başkâtip olabilir.

— Maaş?

— Maaş, şey yani. Bir başkâtip olunca, nüfus müdürünün vekili olur. Yani benim yerime imza atmak hakkını kazanır.

— Para?

— Kadro...

— Vallahi paradan haber ver müdür bey paradan. Öyle başkâtiplik, umum kâtiplik karın doyurmuyor

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

şimdi. Eh, bana müsaade. İlginize teşekkür ederim.

— Rica ederim efendim.

— Siz kendisine söylersiniz.

— Üzülür tahmin ediyorum.

— Eee, ilerde kızım üzüleceğine...

Değil mi ya, siz de babasınız. Adam çekti gitti. Müdür, hademeyle İlyas efendiyi çağırttı. İlyas efendi içeri girince:

— Gel İlyas efendi gel, dedi.

— Buyrun müdür bey!

— Sana bir şey söyleyeceğim ama üzülme!

— Anlamadım efendim.

— Sen bu yakınlarda bir kız istemişsin. Bir marangozun kızı.

İlyas efendiyi kızarak:

— Evet, dedi.

— İşte o kızın babası geldi. Senin hakkında sordu, söyledim. Sıra maaşına gelince, kızın babası vallahi bu maaşla olmaz dedi çıktı işin içinden.

— Ne yapalım efendim sağlık olsun!

— Üzülmedin ya?

Hiç cevap vermedi İlyas efendi, hoyununu kırıp odasına girdi.

Yakup bey:

— Bizim iş olmamış, dedi.

— Ne işi? diye Yakup bey sordu.

— Sizin hanımın istediği kız işi.

— Hani cumartesiye cevap verceklerdi?

— Biraz önce kızın babası bizim müdürün yanına gelmiş. Benim maaşımın azlığını öğrenince, olmaz demiş.

Süleyman bey:

— Öyleyse kızını torşu kursun da bir müfettişe veya bir zengin oğluna versin, dedi. Vallahi sana birşey diyeyim mi, bizim hanım hiç beğenmemiş o kızı. Bir kere, kız kısmında o kadar büyük karın olmaz diyor, sırf göbekmiş kız. Bir de o

evlendikten sonra rahatı bulunca, olur bir duba. Ondan sonra döner Dehri efendinin Hayriye'sine... O madığına ben bir bakıma seviniorum. Boşvece, neler var dünyada, ne kızlar var... Analar kızları hep erkekler için doğururlar... Sen hem öyle kendi kafana gitmesene yahu yahu. Bizimkiler arasınlar bulsunlar sana. Hem belli mi olur, bakmışsın bir zengin kızı evde kalmış, koca diye yaf yaf eder, bulduk mu öyle bir tanesini hiç sırtın yere gelir mi yahu? Ne borç düşünürsün o zaman, ne de harç. Maaşını çerez parası edersin. Sen biraz daha sabret hiele!

Yakup bey de:

— Aldırma, Süleyman beyin dediği doğru, neleri bulunur neleri? dedi. O kış çok şiddetli gitti havalar. Öyle ki, şiddetinden bazı ağaçlar kurudu, bazı ağaçlar da sanki bir daha yapraklarını hiç açmayacaklarmış gibi boyunlarını büküp tabiata küstüler. İşte tam bu arada İlyas efendi bir sabah yatağından kalkamadı.

— Aman Allah! dedi, bu yana döndü, aman Allah, dedi öteki tarafına döndü. Fakat bir türlü ayağa kalkamadı. Başı ateş gibi yanıyor, midesi bulamıyor, kalbi hızlı hızlı atıyordu.

İlyas efendi hastalanmıştı. Devlet Baba'nın çocuğu İlyas efendi, sekiz yıllık nüfus kâtibi, doğanları, ölenleri, evlenenleri, boşananları bir bir yazan, aldığı minicik aylıkla bu yenden devlete yararlı olmaya çalışan İlyas efendi hastalanmıştı. Ama Devlet Baba, İlyas efendinin hastalandığını nereden bildi? Şayet bir haberi olsa, evet bir haberi olsa, onu cankurtaranla tez elden hastanesine götürür, orada gereken ilhamını göstererek, onun tekrar doğanları ölenleri yazmasına çalışırdı ama haberi yoktu ki...

İki gün öylecene yattı İlyas efendi. Belki, meraklıp Yakup bey uğramasaydı, Devlet Baba, İlyas efendisindeki habersiz, kurulu düzeninin çarklarını onusuz işletecekti.

Kapı vurulduğunda İlyas efendi bir rüya görüyordu. Rüyasında evliydi. Sarışın, beyaz tenli, gözleri yeşil yeşil bir karısı vardı. Nedense hep kombinezonla geziyordu bu kadının evin içinde. Belki de o kadar incedi ki, tuşan kopacak, kırılacak... İlyas efendiyi mutfak gibi bir yere çağırıyordu. Ortaya koyduğu kocaman bir leğenin yanında kovadaki suyu ıslatıyor:

«Gel İlyas gel, başımı yıkayın!» di-yordu.

İlyas efendinin yerinden kalkacak hali yoktu... Sarışın kadın, üzerinden kombinezonunu atıyor:

«Gel İlyas gel, başımı yıkayın! Bak, hem ben de soyundum!» di-yordu boyuna...

İlyas efendi yıkanmak için değil, sarışın karısını kucaklamak için yataktan kalkmak istiyordu ama, doğrulamıyordu bile.

«Gel İlyas gel, başımı yıkayayım!»

İlyas efendi, başını yorganın ucundan çıkarıyor, aynı, yerde süriinen bebekler gibi, yatağın içinde sürünmeye, bu sarışının elini yakalamaya çalışıyordu... Fakat, dizlerindeki kuvvet bitip tükenmişti...

Olmadı, kalkamadı yerinden İlyas efendi. İşte o sırada kapının yumrukladığını, hayal meyal Yakup beyini sesini duydu:

— İlyas efendi kardeşim, aç ya-lu!..

İlyas efendi, son gayretlele yataktan doğruldu, düşmemek için duvara tutuna tutuna kapıya dek vardı ve kapının mandalına asıldı. Kapı açılır açılmaz da Yakup beyin kucağına düştü.

— Aman İlyas efendi, nedir bu hal!

İlyas efendi'den hiç ses çıkmadı. Yakup bey onu sürükleyerek yatağına yatırdı. Sonra kafasından hemen memurca bir besap yaptı. Şimdi İlyas efendiyi hususi bir araba ile hastaneye götürse, kimbilir kaç lira ahrlardı. Onun için buraya en yakın bir yerden telefon edip, bir cankurtaran getirtmeliydi.

Bakkalın oraya koştu. Bakkal onu noktaya gönderdi. Yakup bey, noktadaki polise durumu bir çırpıda anlattı. Polis telefonun kadrarında bir sürü sıfır çevirdi. Karşı tarafın zili çaldı, karşı tarafın cevabı geldi...

— Elleriinde bir cankurtaran var-mış, onun da lastiği patlamış, şayet çok acil değilse, biraz beklemeli-miş. Eğer hemen hastaneye yetiştirilmesi gerekiyorsa, başka bir vası-tayla hastaneye yetiştirilmeliymiş... Ve son soru: Doğum muymuş?... Yakup bey:

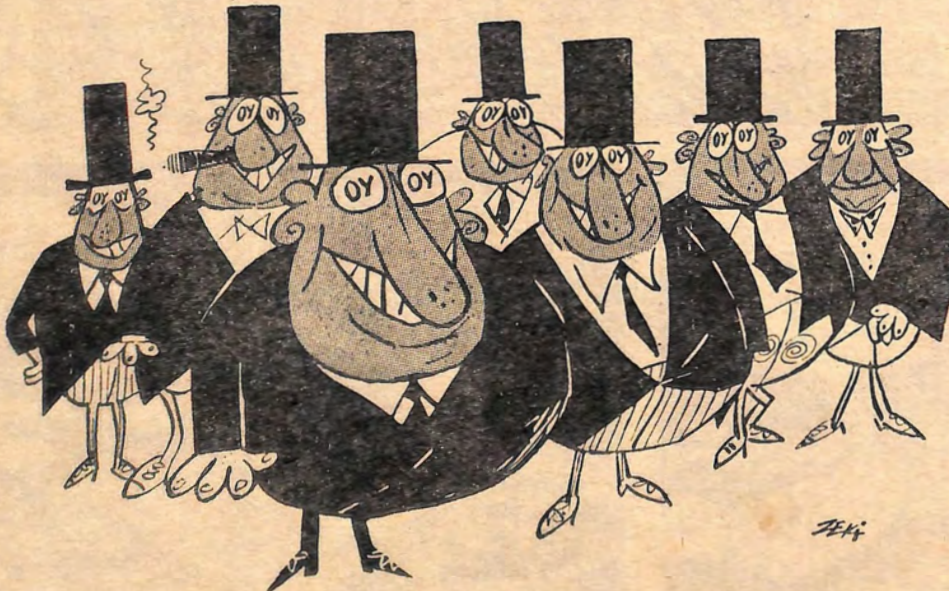
— Hayır, dedi.

Polis, ağızlığa söyledi:

— Hayır doğum değilmiş. Soru-yorlar, bekleyecek misiniz?

Eee, memur takımı kadar dayanıklı, hele hele hastalığa dayanıklı insanlar yoktur yeryüzünde. Bu öğ-lan iki gün iki gece aç susuz yatıp da ölmediğine göre her halde iki saat içerisinde de ölmezdi. Onun için, Yakup bey:

(Devamı var)

Yazısız

AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiyatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Nisbet

— Yine mi beni gözetliyorsun?..
— Aman yavaş konuş, karımın omuzlarına basıyorum!

Yaş

Kadına, kaç yaşında olduğunu sordular.

— Evlendiğim zaman ben on-beş yaşındaydım, kocam otuz... Yani kocamın yaşı, benimkinin iki misliydi.

— Şimdi kaç yaşındasınız?
— Yine yarı yarıyayız. Kocam altmış, ben otuz...

Buluş

Genç kadın, kocasına sordu:
— Konuşan makineyi ilk defa Edison mu bulmuştu?
— Hayır, dedi kocası. Konuşan makineyi ilk defa Edison susturmuştu.

Avustralya'yı gezen Amerika'lı turist, yerli mihmandarına sordu:

— Bu hayvanın adı ne?
— İnek, dedi mihmandar işaret edilen hayvana bakarak.
— İnek mi? Hayret! Bizdeki inekler, en az bunların iki mislidir! Ya şunlar?

— Koyun.
— Koyun mu? Hayret! Bizdeki koyunlar bunlardan üç misli büyüktür!

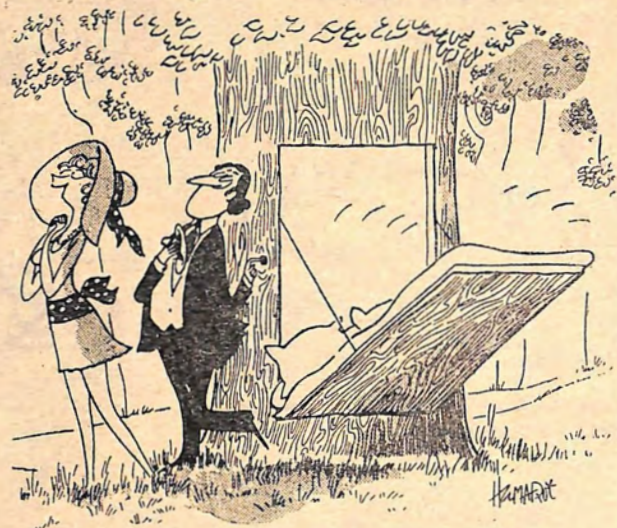
Sonra kanguruları işaret ederek adlarını sordu. Sabrı tükenen ve Amerikalının büyüklük kompleksine içerleyen Avustralyalı, önemsemez bir tavırla:

— Onlar mı? dedi. Sizin ineklerden biraz büyükçedirler ama, bizde çegirge yerine geçerler!

Falcı

Adımlarını dışarı atınca arkadaşası sordu:

— Falcı ne söyledi de, birden bire yerinden fırladın?
— Hiç canım, dedi berikî. Yemeği ateşte unuttuğumu...

— Demek, sık sık hayal kurmak için geldiğiniz romantik köşe burası?..

Ceza

Yemek pişirme kurslarına devam eden genç kız sevinçle:

— Bugün bize turta yapmasını öğrettiler, dedi annesine.
— Öğrendi mi bari?
— Öğrenmek bir şey mi? Tek başıma yaptım bile!
— Aferin benim akıllı kızım Nasıl olmuş, tattırdılar mı biraz? Mutluluktan eriyen kız cevap verdi:
— Tattırmak ne anneciğim? Zorla hepsini bana yedirdiler!

Cin

Soluk soluğa eve giren kadın, kocasına:

— Şekerim, garajda galiba cinler var, dedi.
— Nereden anladın cinlerin olduğunu?
— Otomobili garaja sokarken gördüğüm insana benzer hayallerle, küfürü andıran seslerden!..

Yük

Kitabevine giren adam:

— Bir kitap istiyorum, dedi. Satıcı sordu:
— Nasıl olsun?... Ağır mı, hafif mi?
— Müşteri önemsemez bir tavırla omuzlarını silktili:
— Ağırlığının önemi yok. Nasıl olsa kendim taşıyacağım, otomobilime atacağım!

Şans

İki gözü iki çeşme evin beyine giden hizmetçi kız:

— Madam beni evden kovdu, dedi. Şimdi sen ne yapacaksın? Çaresiz kalan adam:
— Bilmemki, diye mırıldandı. Madama kendimi de kovdurmanın yollarını arayacağım!

Örnek

İskoçyalı, bir İngiliz'e:
— Size İskoçyahlının cimrilikleri üzerine bir hikâye anlatayım mı? dedi.
— Anlatın, dedi İngiliz.
Ellerini oğusturan İskoçyalı:
— Bir lira verin de başlayalım öyleyse, dedi.

Çocuk aklı

Küçük kızın bir kardeşi dünyaya gelmek üzereydi. Kardeşlerin, leylekler tarafından getirildiği çocukların kafalarına sokulduğundan, babası:

— Lucette, dedi. Yakında bir leylek gelecek ve...

Küçük kız babasının sözünü keserek:

— Aman, dedi, bari sessiz sedasız gelse de, annemi korkutmasa. Bilirsin, hamile kadınlar çok hassas olurlar!

İş adamı

Yolda karşılaşmışlardı. Biri diğerine:

— Bak hele... Görüşmeyeli ne kadar değişmişsin! Hatırladığıma göre işsiz güçsüz biriydin o sıralar.

— Öyleydim. Altı ay önce bir ortak buldum. Onun parası vardı, benim tecrübem...

— İkisini birleştirdiniz de inek? Ya şimdi?..

— Şimdi benim param var, onun tecrübesi!..

Yazısız

— İlk defa diş doktoruna geliyorum... Çok heyecanlıyım!
— Ben de!..

Dünya karikatür leri—

— ŞUNU KAFANA İYİCE SOK Kİ, ORADAKİ
GİBİ DEĞİLSİN ARTIK !..

— DUR BAKALIM, NİŞAN
YÜZÜĞÜNDEN ÖNCE SANA
BİR ÇİFT AYAKKABI ALALIM !..

— HİMM ... DEMEK BENİ BURAYA SOYMAK
İÇİN GETİRDİN !..

YAZISIZ

— MÜDÜR BEYİN MEŞGUL OLDUĞUNA
İNANDINIZ MI ŞİMDİ ?..

YAZISIZ

— HEP AYNI LİSTE ; ÖNCE ŞARAPLA İSLATİYOR,
SONRA SOYUYOR, SONRA ÖPÜCÜKLE TADINA
BAKIYOR, EN SONUNDA DA SICAK, SICAK
YİYOR !..

— ÜÇ TANESİ ELİMDE ... BİRDE BEN, KARE RUA !..

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sagdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstiğini tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Ömür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans : 2907 — 169)

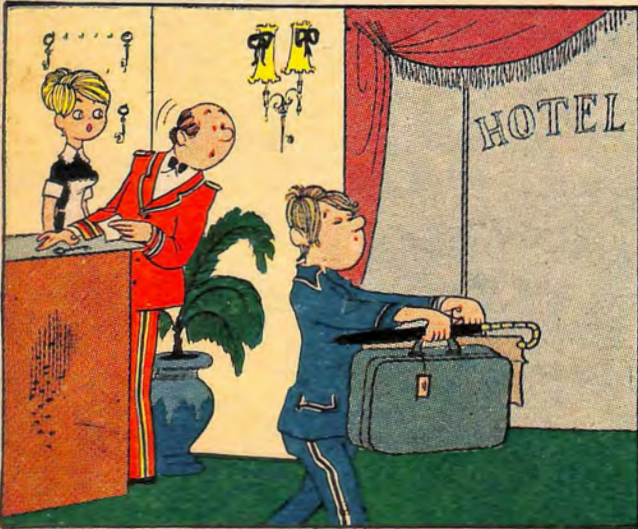
Akbaba

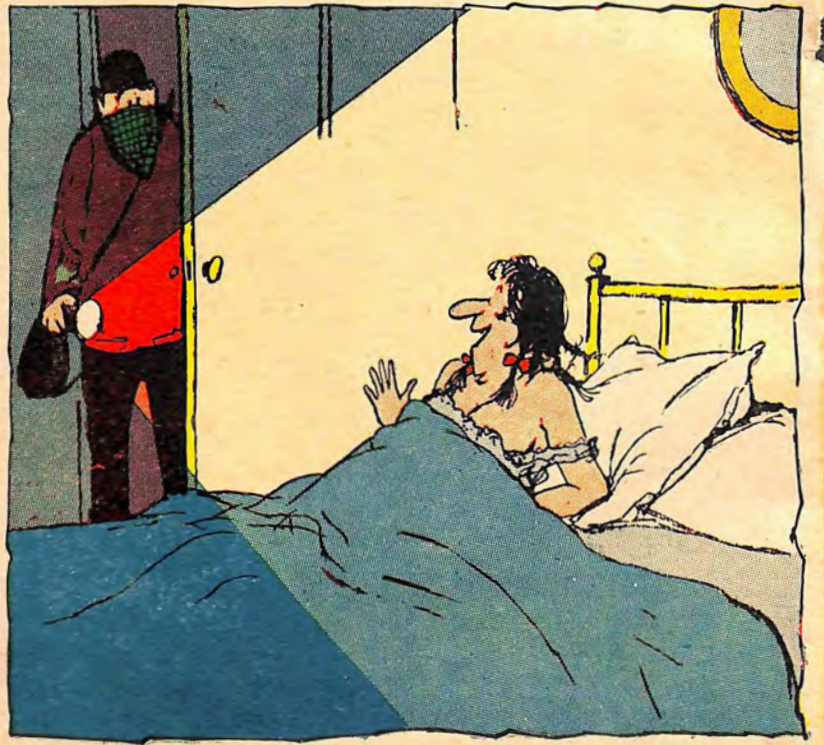
— ÖYLE BECERİKLİ Kİ ... TESTİMİ İNDİRMEĞE BİLE İHTİYAÇ DUYMADIM !..

OTO-STOP !..

— EVET, BİR UYUR GEZERİ UYANDIRMAK DOĞRU DEĞİL AMA... HESABI ÖDEMEDEN GİDİYOR !..

— AMA BENİM HERŞEYİMİ YILLAR ÖNCE ÇALDILAR !..